

363

MOCADOR &

Informatiu per a la desmilitarització i la no-violència

ABRIL 1996

350 PTS - 17 FF

EL TRIBUNAL PERMANENT DELS POBLES
JUTJA LA GUERRA DE BÒSNIA

EL NOU CODI PENAL

CONFÈRENCIA MEDITERRÀNIA ALTERNATIVA

MOCADOR Desmilitarització i no-violència

COL-LABORADORS/ES

Badalona: Albert Garcia, Maria Dolores Sabater. Barcelona: Núria Arnau, Montse Aumatell, Susanna Barquín, Marc Barrobés, Cafetera en funcions, Jordi Clotet, Núria Clotet, Pere Comellas, Edu Diaz, Francesc Noé, Yon Sánchez, Patric de San Pedro. Bilbo: Aitzol Alzibar. Cantàbria: Soto Iruiz. Alt Empordà: Josep Maria Tegido.

REDACCIONS

MOCADOR-BARCELONA: c/de la Cera, 1 bis, 08001 Barcelona. Tfn: 93-442.21.01

MOCADOR-VALÈNCIA: Portal de Valldigne, 15, baixos. 46003 València. Tfn: 96-391.78.64

E-mail: MOCADOR@PANGAEA.UPC.ES

MOCADOR@PANGAEA.GN.APC.ORG

Dip.Leg. B-1292-87

LA CONCIÈNCIA DELS JUTGES CONTRA ELS JUTGES DE LA CONCIÈNCIA

Aquest article, escrit per l'insubmis empresonat Pere Comellas, es va publicar al número 25 del butlletí de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates.

La repressió i el consens són dos elements imprescindibles en el manteniment d'un ordenament jurídic. Entenent el consens com a acceptació més o menys resignada de les normes jurídiques per una part important de la societat, em sembla evident que en molts casos aquest «consens» és conseqüència de la repressió. El cas del servei militar és claríssim: una gran majoria dels joves no volen fer-lo, però el fan per evitar-se problemes. Això permet mantenir aquesta il·lusió de consens. Aquí rau la força i el valor de la insubmissió, i de qualsevol forma de desobediència civil no-violenta: posar de manifest la falta d'acceptació, qüestionar l'ordenament.

Però un cop hem decidit afrontar la

repressió, algú ens l'ha d'administrar. Sempre, per aquestes coses, ho havien fet directament els militars, però des que van sorgir les lleis d'objecció de consciència (gràcies també a la desobediència civil) i des que figura que els militars estan estrictament sota control polític, qui ens prescriu la repressió és el parlament, i qui ens la reparteix -per cert, ben mal repartida- són els jutges.

Sabem que a molts jutges no els agrada. Hi ha hagut absolucions, condemnes amb petició d'indult, canvis de qualificació de delictes, que jurídicament deuen clamar al cel. Fins ara no han estat generalment els estaments judicials els més lleugers a percebre i legitimar les noves tendències ètiques i polítiques dels ciutadans. Més aviat al contrari. La insubmissió, entre d'altres, podria ser una bona ocasió per canviar-ho. Ja se sap que els jutges han d'aplicar la llei, però també que tenen un marge força

ON PODEU TROBAR EL MOCADOR?

MOC Badalona

C/ Germà Bernavé, s/n
08911 BADALONA
(Barcelonès Nord)

MOC Barcelona - El Lokal

C/ de la Cera 1, bis
08001 BARCELONA
(Barcelonès)

MOC Petrer-Elda

C/Menéndez Pelayo, 11 - 3r.
03600 ELDA
(Valls de Vinalopó)

MOC Alt Empordà

Apt. Correus 337
17600 FIGUERES
(Alt Empordà)

Coordinadora per la Pau i la Solidaritat

C/Corró, 45
08400 GRANOLLERS
(Vallès Oriental)

Assemblea Antimilitarista del Bages

C/Sant Joan d'en Coll, 30 - 6è.
2a.
08240 MANRESA
(Bages)

MOC Ontinyent

C/Tomàs Valls 35, baixos
46780 ONTINYENT
(Vall d'Albaida)

MOC Baix Camp

C/Sant Vicenç, 3
43201 REUS
(Baix Camp)

Col·lectiu Antimilitarista de Salt

C/Llarg, 29 - 3r. 1a.
17090 SALT
(Gironès)

MOC València

Portal de Valldigna,
15 - baixos
46003 VALÈNCIA
(L'horta)

Assemblea Antimilitarista d'Osona

C/Sant
Just 1, 2n.
08500
VIC
(Osona)

Assemblea Antimilitarista del Garraf

Apt. Correus 236
08800 VILANOVA I LA GELTRÚ
(El Garraf)

ampli d'interpretació i correcció. I si no, per què serveix tanta independència dels poders?

Això, és clar, no vol dir que els insumisos els ho posem fàcil. Ja ho he dit: són ells qui ens condemnen, qui firmen les ordres d'ingrés a presó. Alguns no volem anar a judici, perquè la solució ha de ser política i no judicial. Però també perquè no ens hem de defensar de res. Simplement tenim punts de vista diferents sobre la defensa i altres coses. I perquè volem posar als jutges entre l'espasa de la seva consciència i la paret de la llei.

Decidir-se a desobeir no es tan fàcil. Té molt riscos. Per als jutges, suposo que també. Però l'obediència, sobretot la deguda, ha estat font de molta misèria. Així, doncs, crec sincerament que el deure moral dels jutges és absoldre als insumisos. No cal que estiguin d'acord amb la seva postura. Només que entenguin que la insumissió és un exercici de la sobirania - és democràtica. Potser hauria de provar d'argumentar contra la idea que som insolidaris, però és massa fluixa per entendre's. I encara que ho fóssim, que potser als insolidaris els han de tancar? És cert que no entenem que l'exèrcit defensi la pàtria (quina pàtria?) del que l'amenaça (però, que l'amenaça realment, l'exèrcit marroquí, al qual venem tantes armes com podem? O coses com el coneixement destructiu, la distribució o l'envelliment de la població?).

No col·laborem amb la violència institucionalitzada. Això és responsable i està d'acord amb els valors de la resolució pacífica dels conflictes que tothom predica i assumeix. Però per tirar endavant una autèntica cultura de la pau, tothom és necessari. I els juristes, em sembla a mí, hi tenent molt a fer.

Pere Comellas

Membre del Moviment d'Objecció de Consciència.

SUMARI 35

LLISTAT DE PRESOS.....	pag 4
PRESENTACIÓ D'INSUBMISOS A	
GUERNIKA.....	pag 6
LA INSUBMISIÓ A L'AUTONOMA.....	pag 9
SOBRE EL CODI PENAL.....	pag10
MEDITERRANIA ALTERNATIVA.....	pag11
TRIBUNAL DELS POBLES.....	pag17
MÉS DEL CODI.....	pag21
CUL DE SAC.....	pag22
KLEENEX.....	pag24

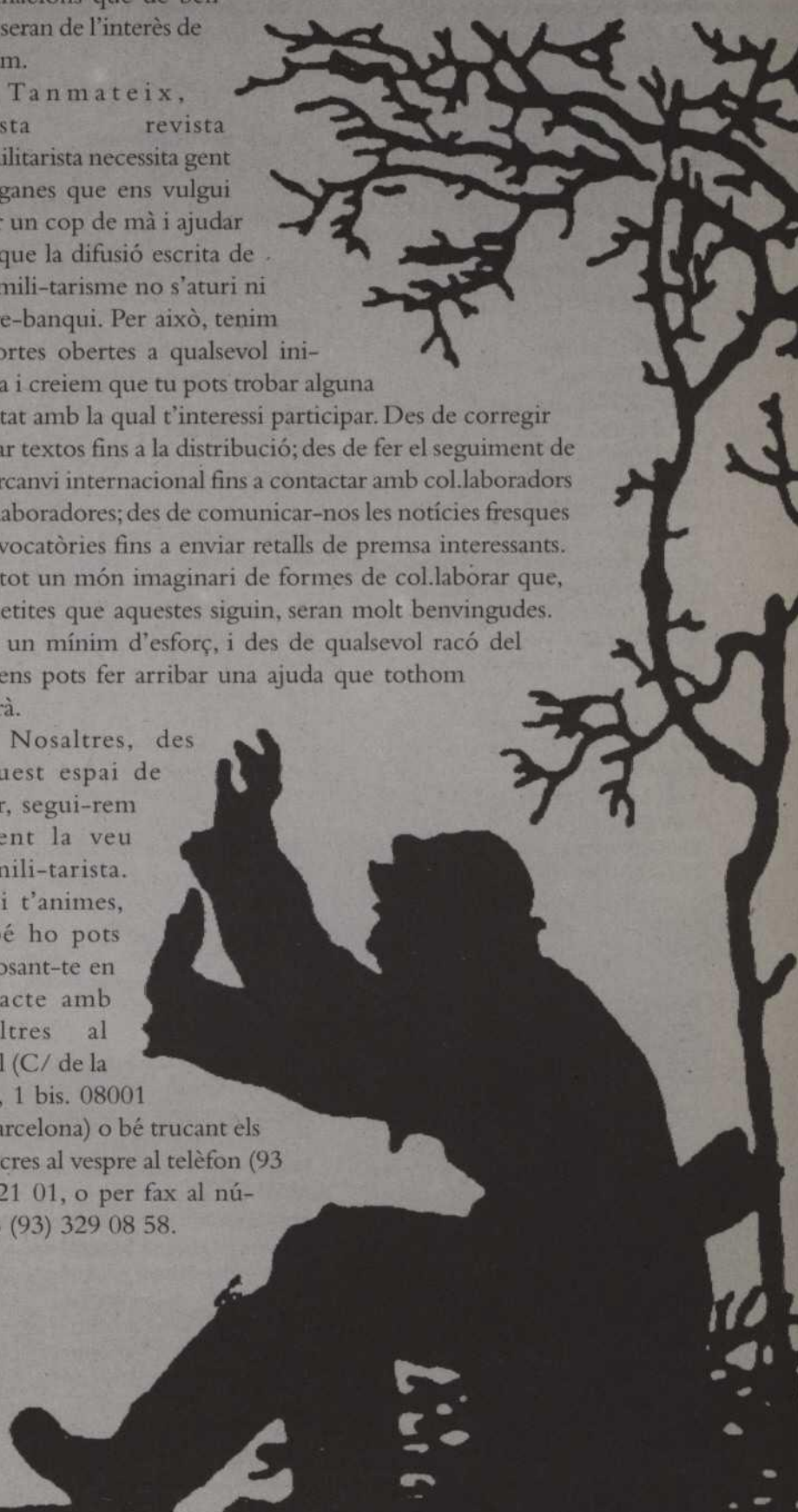
EDITORIAL

El número 35 ja és a les teves mans. Després d'un hivern cansat i adormit, ha arribat la primavera, amb la sang alterada, les piles recarregades i aquest Mocador despert i amb ganes de seguir endavant.

Ha costat, però ja ha sortit. Malgrat els contratemps, imprevistos i saturació de feina, aquest darrer número ve farcit de notícies i informacions que de ben segur seran de l'interès de tothom.

Tanmateix, aquesta revista antimilitarista necessita gent amb ganes que ens vulgui donar un cop de mà i ajudar a fer que la difusió escrita de l'antimilitarisme no s'aturi ni s'entre-banqui. Per això, tenim les portes obertes a qualsevol iniciativa i creiem que tu pots trobar alguna activitat amb la qual t'interessi participar. Des de corregir o picar textos fins a la distribució; des de fer el seguiment de l'intercanvi internacional fins a contactar amb col·laboradors i col·laboradores; des de comunicar-nos les notícies fresques i convocatòries fins a enviar retalls de premsa interessants. Vaja, tot un món imaginari de formes de col·laborar que, per petites que aquestes siguin, seran molt benvingudes. Amb un mínim d'esforç, i des de qualsevol racó del país, ens pots fer arribar una ajuda que tothom agrairà.

Nosaltres, des d'aquest espai de paper, seguirem corrent la veu antimilitarista. Tu, si t'animes, també ho pots fer posant-te en contacte amb nosaltres al Lokal (C/ de la Cera, 1 bis. 08001 de Barcelona) o bé trucant els dimecres al vespre al telèfon (93 442 21 01, o per fax al número (93) 329 08 58.

PRESOS (ABRIL DE 1996)

SEGON GRAU

Presó de Villabona

Finca Tabladiello
Villabona
(Astúries)
Antonio Afonso
Adolfo Fernández González

Presó de Basauri

C/ Lehendakari Aguirre, 92
Basauri (Biscaia)
Luís Artola Iburguren
Sergio Morillo González
José Luis Montes González
José Rodríguez Jaramillo

Presó de Nanclares

Nanclares de la Oca (Álava)
Carlos Martínez Baztán
Álvaro Redondo Elizondo

Presó d'Iruña

C/ San Roque
Apartat 250
31080 Iruña
Patxi Villares Loigorri
Alfredo Liras Cesar
Mikel Cormerzana
Jon Márquez Roncal
Martin Celaya García
Gaizka Aranguren Urrotz
David Ardanaz de Carlos
Manuel López Montes
Jesús Lacea Beraza
Iñigo Rudi
Félix Agustí Martí
Juan C. Lakasta Zubero
Iñigo Balbas Ruiz
Iñaki López Rubio
Iván Goikoetxea
Bittor Elbusto Mazquiaran
Ricardo Marqués Rodríguez
Txema Baiarena
Jacinto Gómez Viniega
José R. Ziriza Ortiz

Presó d'Ocaña I

C/ Mártires s/n
Apartat 7
Ocaña (Toledo)
Karlos Ezkurra

Presó d'Alcalá Meco II

Apartat 1195
Alcalá de Henares (Madrid)
Óskar Bizkai

Presó de Saragossa

Av. d'Àmerica, 80
50007 Saragossa
Chabier Noguera Corral
José A. Aliaga Cucalón
Txabi Urrea Viduarre
Sergio Callau

Luís Martín Flores
Chabier Gimeno Montarde
Javier Clarimón
Javier Aguado Navarro
Manuel Naudín

TERCER GRAU

Presó de la Torrecica

Ctra. de Ayora, km. 72
02071 Albacete

Javier Roncero Heras

Presó de Villabona

Finca Tabladiello
Villabona
(Astúries)

Daniel Lorenzo López
Pablo Sastre Alvaro
Asier Martín
Roberto García Ramos
Enrique Marcos

Presó Model

Apt. 20
08080 Barcelona

Pere Comellas Casanova
Manuel Blázquez Solís

Presó de Basauri

C/ Lehendakari Aguirre, 92
Basauri (Biscaia)

Borja Zabala González
Ignacio García Bermejo
Unai Hernández Losada
Aitor Ormaetxea Zenikazela
Imanol Pera Ruiz
Etor Etxebarria Aristi
Manuel Ahedo Santistebán
Arturo García Domínguez
Miguel Pérez Álvarez
Andoni Aldekoetxea Arakistain
Sabin A. Errati Olartikoetxea
Beni Agirre Fuentes
Manu Arenal Gil
Pablo Fernández Somavilla
Juan C. Alonso Hernández
Haritz Leanizbarre Urizarbarre
Lino Prieto Martínez
Victor Varela Sánchez
Mikel Olaetxea Amor
Ismael Martínez
Enrique Musadati Berasaluce
Aitor Aldekoetxea Arakistain
Pedro Melganejo Reboso
Jabi Berasaluce Estrueba
Daniel A. Sáinz Méndez
Andoni Zabala Lotina
Igor Ardritxona Iraurgi
Iñaki Ibarra Martín
Unai Incera Rebolledo

Ibón Irazola Kortabitar
Juan M. Beaskoetxea Kalero
Unai Orue Rivero
Mikel Ortiz Etxebarria
Esteban Ballesterro Herrero
Gorka Iruarizarra Barragán
Antonio Romano Escobar
Unai Bengoetxea Ozerinjaur
Heriberto Lago Lekue
Gotzón Bedialaune Arrizabala
Juan C. Cuesta Gago
José M. Remedo Fernández
Diego Pumar Vallejo
Kirmen Uribe Urbietia
Serafín Ruano Pin
Iñigo Goñi Bengoa
Jon J. Argoitia Mendizábal

Presó de Jerez (Cadis)

Rafael Contreras Doña

Presó de Castelló

Ctra. d'Alcora km. 10
12071 Castelló de la Plana

Toni Roig Navarro

Presó de Córdoba

Apt. 479
14071 Córdoba

Antonio Liñán

Presó d'Herrera de la Mancha

Apt. 77 - 13200 Manzanares
(Ciudad Real)

José M. García Espadas

Presó de Nanclares

Nanclares de la Oca (Áraba)

Adolfo Afonso Undabarria

Presó de Martutene

C/Martutene, 55
20014 Donosti (Gipuzkoa)

José Rodiño Rodiño
Jon I. Arozena Albizu
Jose J. Huizi Egilegor
Jose J. Imaz Eizagirre
Aitor Mendizábal San Sebastián
Endika del Río Löbregat
Juan J. Martín Aparicio
Lutxi Arregi García
Patxi Rojo Tolosa
Asier Altolagirre Irijalba
Sergio Dosantos Barrutia
Aitor Landaluke Duke
Julio Abrego
Agustín Rivas
Iñaki Camacho
Daniel Fernández
Txema Mendivil
Juan C. Albitro
Ramón Telletxea
Tobi Ruiz López

José I. Aduriz Azkuna
Jon Txopeitia Uriarte
Oskar Goñi
Gorka Morenas
Ander Zaldúa Jesalaga
Joseba Mintegi
David Zapirain Karrika
Itxaka Cruz Aranguren
Alex Alberdi Izagirre
Jon Gómez Mondragón
Francisco J. Labaka Polo
Gastón Loreabal Arozena

Presó de Granada

Av. Madrid, 34
18071 Granada

Manuel Piña

Presó d'Iruña

C/ San Roque
Apartat 250
31080 Iruña

Juan I. Madariago Coido
Mikel Cormanzana
José A. Martín Pérez
José G. Fraile Ramírez
Pablo J. Górriz Ayesa
Fermín Larumbe
Miguel A. Beriain Plano
Norberto Villanueva Martínez
Valentín Osés Salinas
Mikel Lakasta
Patxi Urroz
Jaime Encinas
Rafael Rodríguez García
Núria Clotet i Agut
Iván Gutiérrez Gordino
Fidel Mendía
Fernando Txurruka Iza
Francisco Ruiz Cerón
Jorge Eseverri Eguía
Patxi Ilzarbe
Iñaki Apeztegia
Peio Ibáñez
Patxi Zoroza
Miguel Azanza
Iñigo Garmendia'
Juan Cuella
Juan M. Almeida Domínguez
Fermín Palomo Curiel
Carlos Ibáñez
Etor Iturko
Josetxo Garín
Patxi Dolara
Rubén Maestrojua
Samuel Elkoaz
Peio Ozkoidi
Juan M. Isturiz Asenjo
Oscar Ilzarbe Legaria
Javier Moleres
Ricardo Areta Urretarazu
Alberto Parrat
Andrés Vergara
Alberto Glaría
Sergio Galarza
Miguel Artola
Carmelo Peña
Pedro Navarro

Rodrigo Casado
Eduardo A. Larrando
Fernando A. Vázquez González
Txema Lampreabe
Juanjo Osés Soret
Raúl Ripodas
Josetxo Monasterio
Andoni Andoño
Arturo Valduena
Rubén Esparza Iruza
Angel del Campo
Fernando Txueka
Javier Bergara
Rubén Ziganda
Diego Cruces
José A. Otxoa
Jonás Torres
Jesús Moreno
Boni Romero
Alfonso Rodrigo Ortiz
Alvaro Armendáriz
Javier Mendía
Félix García
Cristóbal López
Carlos Díaz
Angel Pardo
Iñaki Lizarbe
Fernando Monasterio Ubani
Pedro Zamora
Igor Sanz Urria
Alfredo García Urmuoa
Ernesto Garcés
Alfonso Etxarri
Karlos Ortiz
Mario Da Silva Giménez
Pedro Gil
Alex Ramírez
Vicente Romero
Oskar Urrizelki
Gorka Vales Aristu
Josu Arizmendi
Patxi Ilarraz
Iosu Salvatierra
Xabier León
Juan I. Olazola
Patxi Pascual
Iosu Baio
Mikel Roa
César Agirre
Cruz Aranguren
Alfredo García Fauces
Igor Urria
Javier Navarro

Presó de Logroño

Apt. 217 Logroño

Carlos Faulín

Presó de Yaserías

Av. de los Poblados
28071 Madrid

José Cepeda
Antonio Ribagorça
José A. Paya Orzáez
Julián Martínez Romo
José M. Borrel Brito
J. Manuel Ricardo Royo

Javier Bernal

Presó de Carabanchel

28071 Madrid

Carlos Rubén de Diego

Presó de Alcalá Meco

28071 Alcalá de Henares

Luis A. Pérez Giménez

Presó de Málaga

Apt. 376 Málaga

Manolo Martín

Presó de Murcia

Apt. 796 - 30833 Sangonera

Francisco Sánchez Pedreño
Rafael Cantero Guarnido

Presó de Salto Negro

Apt. 100 - 35017 Tarifa Alta

Víctor Alemán

Presó de Salamanca

Ctra. Adehuela s/n
Salamanca

José Casquero Cabrerros

Presó de Picassent

Apt. 1002
46225 Picassent

Alfons Gillen Arener

Presó de Villanubia

47071 Valladolid

Fernando Oyáguéz

Presó de Saragossa

Av. d'América, 80
50007 Saragossa

José González
José M. Santo Toma
Alberto Pérez
Natanael Falo Alqueraz
Emilio Burgos
Sergi Rodríguez
David Goñi Germán
César Gobernador Carreras
Manuel Merín
Félix Romero
José I. Contel López
Fermín Puertolaz
Eduardo Campos Mora
Iñaki Mur Idoi
José R. Zambrano
Ricardo Royo
Salvador Escola
Martín Abril
David Grima
Chuaquín Polo

PRESENTACIÓ D'INSUBMISOS BASCOS EN UNA FÀBRICA D'ARMES A GERNIKA

**O PETIT MELO-
DRAMA D'UNS
INSUBMISOS
QUE NO ELS
DEIXAVEN EN-
TRAR A PRESÓ**

El passat dissabte dia 9 de desembre se celebrava a Euskadi una acció antimilitarista on nou insubmisos, ja amb condemna ferma de dos anys, quatre mesos i un dia, s'encadenaren a la porta de la fàbrica d'armes Astra-Unceta, a Gernika, paradoxalment, la que es considera la ciutat de la pau a Euskadi i a la resta de l'Estat espanyol.

L'acció estava organitzada pel KEM-MOC, KAKITZAT (Mili-KK) i GETXO ANTIMILITARISTAK (Antimilitaristes de Getxo, un poble a 15km. de Bilbo). Fins aleshores, el nombre d'insubmisos empresonats a Basauri, la presó que queda prop de Bilbo, era de 87, 16 dels quals estaven en

era de 87, 16 dels quals estaven en segon grau.

El cúmul de gent reunida per a l'acció sumava més d'un centenar de persones, entre familiars, amistats, gent del moviment i un grup de recolzament de Barcelona força nombrós que anàvem a donar suport a l'Aitzol Alzibar, insubmís basc fitxat pel MOC de Barcelona durant un bon temps. El lloc triat per a l'acció no era casual. Gernika és tot un símbol de l'autogovern basc i símbol també de la pau des del bombardeig d'aquesta ciutat durant la guerra civil espanyola (que, per cert, va quedar tota destruïda excepte la fàbrica d'armes). Juntament amb dues altres empreses, Star i Llama, situades a Eibar i Gasteiz respectivament, Astra-Unceta és la seu de la indústria d'armes curtes en aquest país; i no precisament per al consum intern. El 85% d'aquesta producció es dedica a l'exportació il·legal, sobretot de pistoles i municions, a països de l'anomenat Tercer Món, com Colòmbia, Guatemala, Angola i Sud-Àfrica, i a l'ex-Iugoslàvia.

Eren les onze del matí quan un dels insubmisos que es presentava va anar a parlar amb els dos guàrdies civils que vigilaven la fàbrica, per tal de distreure'ls, mentre els vuit restants travessaven la via

del tren, saltaven la tanca del recinte i començaven a decorar la façana de la fàbrica amb frases com INSUBMISIOA, Mili KK, No a la producció d'armes, i alguns dibuixets ineludibles com el casc i la flor.

Amb els atacs a la fàbrica militarista no es pretenia tant fer tancar l'empresa (que suposaria l'acomiadament de molta gent) com la reconversió de la indústria armamentística en una indústria civil, amb la fabricació, per exemple, de bicicletes, que ja havia passat anteriorment amb les empreses Orbea i BH.

- Venim a fer una acció no-violenta -va informar l'insubmís al policia.

- ¡Ah, buenol, si es no-violenta, adelante.

Així que van tenir moltes menys dificultats de les que es pensaven. Els nou insubmisos van poder fer totes les pintades que van voler i després, amb tranquil·litat, es van encadenar a la porta d'entrada de l'empresa, a l'espera que aparegués en un moment o a l'altre l'Ertzantza.

Al cap d'una bona estona, i veient que la policia no s'havia assabentat dels fets, ja pensàvem en denunciar nosaltres mateixos/es el «delicte» per tal que tingués algun efecte l'acció. Però en aquell moment van aparèixer dues furgonetes i un cotxe de l'Ertzantza, d'on van sortir vuit

A Gernika, "ciutat de la pau" s'hi fabriquen pistoles.

uniformats. Un d'ells, el primer que va fer al baixar del vehicle va ser col·locar-se una càmera de filmar a l'espatlla i començar a gravar en vídeo a tot el personal que estàvem recolzant l'acció, com si allò fos digne d'espectacle per un dels programes de «Betes i films». Després que quedéssim tots i totes ben retratats i retratades, els ertzaines van dignar-se a preguntar què passava allà. Van entrar al recinte de la fàbrica, on els insubmisos restaven asseguts a la porta amb totes les cadenes enrevesades i ben lligades entre ells, com si es tractés del joc dels embolics, on una persona s'ha de dedicar a desfer el garbuix de cadenes embolicades.

Els nou insubmisos, que estaven en recerca i captura, són l'Aitzol Alzibar, l'Unai Amézaga, en Jokin Ariño, l'Ignacio Fernández (Teio), en Javi García, l'Iban

Gastanbide, en José Luís Gómez (kurras), en Jesús Larrea i l'Anartz Bilbao, i van explicar amb molta claredat i amb un to molt didàctic, perquè els entenessin bé, que estaven allà per defensar la insubmissió a qualsevol preu i aprofitaven l'indret escollit per denunciar, amb un missatge antimilitarista, la indústria d'armament.

Els ertzaines van començar a treballar. Primer s'apoderaren dels esprais que els nois havien fet servir per decorar la paret de l'empresa armamentística, i segurament els van afegir a la col·lecció d'esprais requisats a la població civil. Després, i d'acord amb el procediment dels seus manuals, van procedir a demanar-los el carnet d'identitat per averiguar si tenien antecedents. Això els va costar més de mitja hora, ja que amb les noves tecnologies tan complicades no acabaven de dominar aquesta mena de

«walky-talky» amb botonets que comunica amb la central d'ordinadors de la policia.

Finalment, a través de la centraleta del Ministeri de l'Interior, van averiguar que tres dels insubmisos encadenats estaven en recerca i captura, mentre que els altres no apareixien en els seus ordinadors. Primer es pensava que un virus informàtic devia haver esborrat els noms dels sis insubmisos restants, però no. Un cop més es confirmava la lentitud administrativa (més que la del cargol-treu-banya!) i l'ordre judicial d'empresonament no havia arribat als ordinadors policials.

Tanmateix, tres insubmisos per arrestar ja era prou feina pels ertzaines. Tanta, que van decidir emportar-se'n només a dos. S'ho van jugar a sorts i els hi va tocar al Teio i a l'Iban. Però just en el moment que anaven a agafar-los, van adonar-se que estaven ben lligats en un manyoc de cadenes i no tenien amb què trencar-les. -¡Anda, las tenazas!- va saltar un ertzaina amb un to de sorpresa i descuit, tot imitant l'anunci dels donuts.

Evidentment, igual que qualsevol escolar que s'oblida la cartera o els donuts, aquests d'uniforme vermell cridaner s'havien deixat les tenalles. I en mig de la gentada, va sortir un cotxe de la policia a buscar una ferreteria bondadosa que obrís el dissabte al matí per comprar unes tenalles tamany gegant.

Mentrestant, es respirava un ambient festiu i de protesta darrera les reixes de la fàbrica; més d'un centenar de persones cridaven consignes anitmlitaristes, tot aguantant una gran pancarta que deia «Gernika: a la ciutat de la pau es fabriquen pistoles». A l'altra banda, una ertzaina s'intentava fer la simpàtica amb els «clients» que li havien tocat aquell matí.

-Yo, cuando no voy de uniforme, os apoyo. De hecho, tengo un hijo y tampoco quiero que haga el servicio militar, así que... ¡a ver cuando termináis con la mili!

Ben simpàtica i encoratjadora, la noia. Però bé que se sabia transformar en un peó de les forces de repressió. Una transformació, per

cert, molt més monstruosa que la del Dr Jekyll i Mr Hyde.

La missió «tenalles» devia ser molt difícil, perquè van trigar més de mitja hora abans de tornar a aparèixer de nou amb unes tenalles noves de trinca, de les que encara penjava l'etiqueta del prevu.

A la resta d'insubmisos no els van desencadenar, tot i que ells reivindicaven el mateix tracte, però els ertzaines es van negar a endur-se'n més (era dissabte i no volien treballar).

- Nosaltres estem en recerca i captura - deia l'Aitzol - i deixar-nos aquí és il·legal. - Lo único ilegal es acostarse con la vecina del quinto. Aquesta va ser tota l'explicació raonada de l'ertzaina.

desencadenar solets i, una mica frustrats perquè no els havien dut a Basauri, van decidir presentar-s'hi personalment a la tarda. Mentrestant, ells i tota la gent que recalzàvem l'acció i la idea insubmisa vam improvisar una manifestació pels carrers de Gernika. A l'acabar, també vam anar de «poteo», però no ens vam trobar els ertzaines...

A la tarda, els set insubmisos es van presentar a la garjola amb les seves respectives ordres de recerca i captura, però a la presó no en tenien constància de tots i només se'n van quedar dos més, l'Unai i l'Anartz. O sigui, ara, en quedaven cinc al carrer; però sense donar-se per vençuts van decidir que dilluns anirien als jutjats a recollir les seves ordres d'ingrés a presó i tornarien a Basauri. Mai en la història de la Insubmissió haguéssim pensat que els insubmisos s'esmerçarien tant per entrar a la presó, i tampoc haguéssim pensat que

Primer van haver d'assegurar-se de qui eren els dos insubmisos afortunats per endur-se'ls de passeig a la presó de Basauri. Sota una pluja de crits de rebuig, els ertzaines van tallar les cadenes que lligaven els dos nois i van carretejar-los fins al cotxe oficial. Un cop enllestida la feina, pretenien sortir per la porta gran, on s'esperava el centenar de persones, ja enceses per l'actuació del cos policial. Però a la primera arrencada de l'automòbil ja van topar amb un obstacle creat per una cadena humana que s'asseia davant l'entrada de la fàbrica Astra-Unceta. Sort que una bafarada d'humanitat va fer retrocedir el cotxe i, amb la cua entre cames, va donar mitja volta i va sortir per la porta del darrera per estalviar-se problemes.

Finalment, els policies van decidir donar la jornada matinal per acabada i començar el «poteo» del migdia; així que van pujar als vehicles i van marxar, acompanyats de crits d'INSUBMISSIÓ i LES DESPESES MILITARS PER DESPESES SOCIALS. L'Aitzol, l'Unai, en Jokin, en Javi, en Kurras, en Jesús i l'Anartz es van

costaria tant que les forces repressives es decidissin a segrestar-los.

Però per sort, a la tercera va la vençuda, i el dilluns següent, 11 de desembre, van aconseguir entrar a la presó i així s'incrementava a 25 el número d'insubmisos en segon grau a tot Euskadi.

Núria Clotet

LA INSUBMISSIÓ L'AUTÒNOMA

CAMPANYA FORA LA PSS DE LA UNIVERSITAT, LLIBERTAT PRESOS INSUBMISOS

Diuen els entesos que la insubmissió no calarà mai a la Universitat, doncs la PSS està completament arrelada entre els estudiants i els hi ve com l'anell al dit (del peu?) a les seves conveniències personals. Per postres, el Nou Codi Penós.

Homes de poca fe.... L'Assemblea d'Insubmisos de l'Autònoma s'ha consolidat en l'escena universitària després d'un passat tortuós i (per què no dir-ho?) lleugerament malaltís.

Ens remontem als primers anys de la Insubmissió, i també de la Universitat. Aristòtil, profund coneixedor del món na-

Prestació Sucia'l Substitutòria. Anualment sempre hi ha la conferència de rigor i sempre hi van els mateixos i les mateixes, que més o menys ja es coneixen, perquè és la minoria no aborregada d'estudiants que acostuma a assistir a aquest tipus de xerrades. Altres mogudes universitàries sí que aconsegueixen despertar la consciència universitària (com pot ser l'ocupació policial olímpica, la visita d'algun Borbó o les taxes de matriculació), el que demostra que la universitat encara té un potencial de compromís de transformació de la societat, encara que aquesta sigui molt sovint oblidada. Any rera any, la minoria, minoritària però tossuda, es va vertebrant i l'any 1995

dels vuit insubmisos on es van mobilitzar més de 200 persones per manifestar-se, erigir un monument "Al Lluitador Insubmís", exhibició castellera i un animat sorteig de Kintos. Però com que som així de pallisses, us volem oferir el darrer manifest (Gener '96) perquè us hi estigueu una bona estona:

MANIFEST INICIAL PER LA CAMPANYA FORA LA PSS DE LA UNIVERSITAT -LLIBERTAT PRESOS INSUBMISOS

Davant el context en què ens trobem i la contínua situació de repressió als insubmisos, l'Assemblea d'Insubmisos de l'Autònoma (LAIA), vol fer arribar a l'opinió pública un seguit de reflexions i propostes.

-Manteniment de la Prestació Social Substitutòria. Des de fa anys que la PSS és a la universitat, i en aquest apartat pretenem analitzar de forma concreta el desenvolupament d'aquesta respecte al moviment antimilitarista i, de forma general, les implicacions socials

positives i negatives del manteniment d'aquesta.

1. La PSS, lluny de ser una alternativa a la mili i una lluita antimilitarista, es converteix en un succedani que legitima la mili i els exèrcits davant l'opinió pública. Es converteix en la forma de propaganda del govern per netejar la imatge de l'exèrcit i la mili.

tural i molt ocupat cercant l'origen del concepte, no s'havia assabentat que entre els seus fidels deixebles hi havia un pròfug de l'exèrcit d'Atenes. Però saltemos un petit interval de temps (uns milers d'anys) i arribem al fructuós campus universitari de Bellaterra, on una remenuda minoria d'estudiants presenten els manifestos de no incorporació al servei militar obligatori. També s'hi afegeixen els qui rebutgen el seu succedani, la

s'organitza una setmana insubmisa, es pinta un mural d'un titellot amb aparença de soldat, i es presenta al claustre una moció per treure les més de 100 places de prestacionistes que hi ha al campus.

Enguany les assemblees setmanals arriben a comptar amb 20 insubmisos (som una trentena d'insubmisos en una població de 15.000) i portem una dinàmica de treball molt engrescadora, sobretot després del dia de la presentació

2. Que la PSS, quasi de forma general, trenca amb el principi de solidaritat i desvirtua la lluita antimilitarista, allunyant el possible contacte entre la societat i el moviment antimilitarista. Que els prestacionistes, lluny de solidaritzar-se amb els insubmisos, s'han descuidat dels centenars de joves insubmisos presos, donant així indirectament suport a la política repressiva que el govern porta a terme contra els objectors insubmisos, i que constitueix una repressió selectiva.

3. Que la PSS, més que ser un dret, és un càstig i un engany que té una durada, en alguns casos, del doble de temps que es perd a la mili.

4. Que genera mà d'obra gratuïta sense drets sindicals, cosa que augmenta l'atur i precaritza el mercat laboral. Actualment les places de PSS ofertades per la Generalitat representen, segons un estudi del CERES (CCOO), un 5% de la seva plantilla. També la desaparició de llocs disponibles de becaris, ocupats per prestacionistes, fet que es veu agreujat per l'actual política de taxes i beques.

5. La desprofessionalització de possibles treballs ocupats per prestacionistes en àmbits socials (medi ambient, solidaritat, racisme, etc.), perjudicant seriosament els valors i criteris que requereixen aquests.

6. L'obligatorietat que tenen les entitats que ofereixen places de prestacionistes de denunciar el seu possible incompliment, exercint, així, una política repressiva i de vigilància en contracte amb l'estat.

**LLIBERTAT PRESOS
INSUBMISOS.
FORA LA PSS,
LA REPRESSIÓ
NO S'ATURA,
NOSALTRES TAMPOC.**

-A principis de desembre l'Aitzol Altzibar, estudiant de bioestadística a la facultat de Ciències de la Universitat Autònoma de Barcelona, va ingressar a la presó de Bilbao acusat de decidir el seu futur lliurement. Es feia insubmís. Li queien 2 anys 4 mesos i 1 dia. Així ja formava part de la llarga llista de 310 a 325 insubmisos presos a tot l'estat.

-El 28 de setembre en José F. Mota es va declarar insubmís a la prestació a la UAB. Així, per llei, la universitat l'havia de denunciar. Fins ara s'ha produït un buit legal i mental per part de la universitat a la espera d'una decisió. Una manera molt poc sincera d'afrontar el problema. O per llei el denuncien o es salten la llei i ho deixen córrer.

-El 23 de novembre, 8 companys insubmisos de la universitat es van presentar al rectorat. Així es va deixar palès que la insubmissió és una opció que va creixent dia a dia i que és present a tots els àmbits de la vida

quotidiana, entre ells la universitat.

-Amb el nou Codi Penal, lluny de millorar la nostra situació, se'ns apliquen penes d'inhabilitació absoluta superiors als 10 anys, en una clara vulneració dels nostres drets (molts desapareixeran) com a ciutadans. A l'àmbit estudiantil, on molts depenem de beques o de contractes públics, aquesta circumstància resulta especialment greu. L'Estat pretén, amb aquest paquet de mesures, marginar una opció que li fa por, fent-la desaparèixer de l'esfera pública.

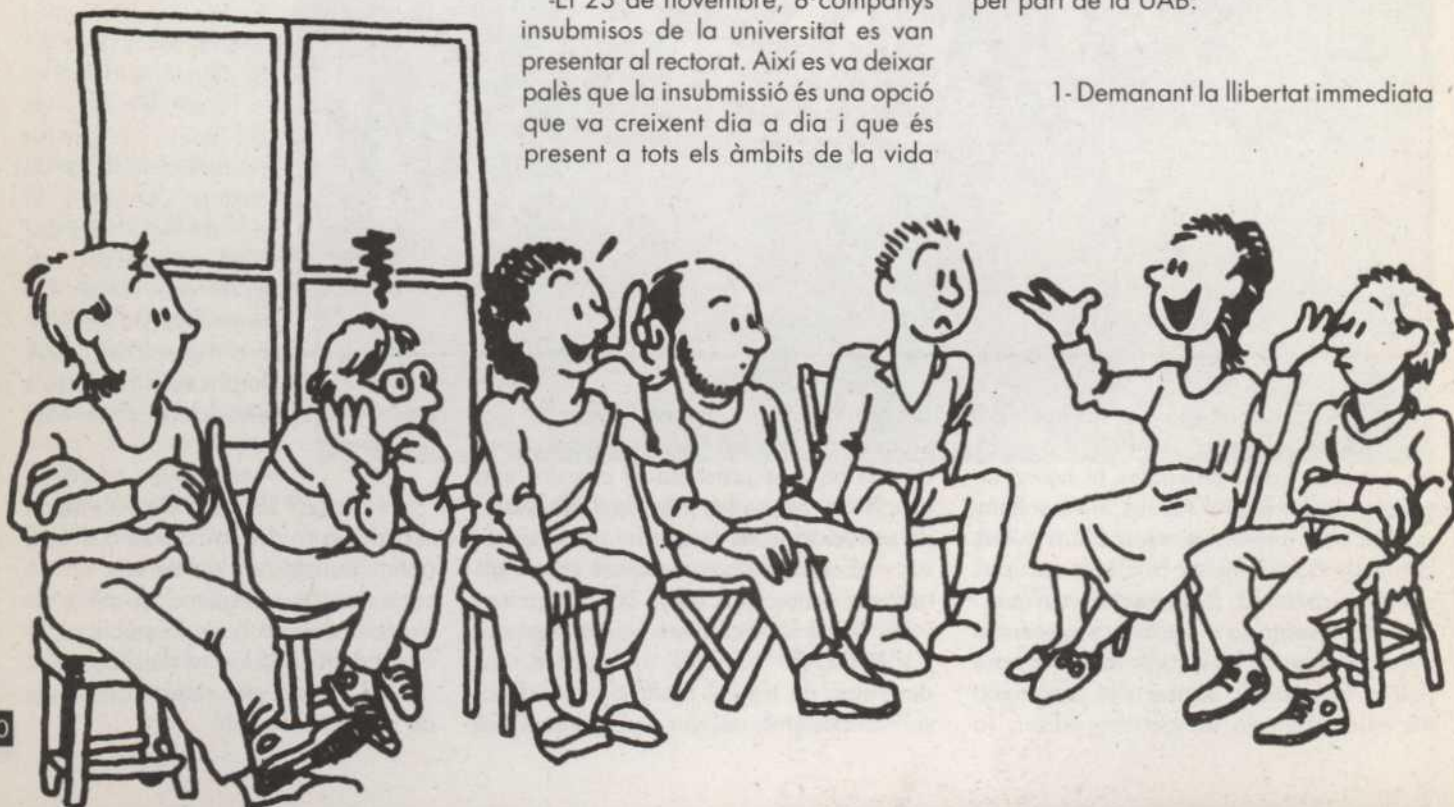
-El nul posicionament de la comunitat universitària, sobretot per part del professorat, totalment aliè a la problemàtica dels joves i totalment despreocupat davant de problemes socials importants. La universitat no té el caràcter d'innovació i crítica social que hauria de tenir, atenent així les demandes socials actuals. Això es tradueix en el manteniment dels valors del sistema actual i la despreocupació davant de la possibilitat d'aquesta innovació i crítica social.

Davant d'aquestes reflexions, la LAIA ha decidit treballar de forma intensa aquesta primera meitat del 1996 de manera conseqüent amb el caràcter polític del nostre compromís en els següents punts:

1. Desaparició de la PSS a la universitat.

2. Execució d'una Declaració oficial (amb totes les connotacions polítiques i administratives que això comporta) als mitjans de comunicació i als estaments públics d'un manifest o declaració clara per part de la UAB:

1- Demanant la llibertat immediata

dels presos insumisos, donant-los caràcter de presos polítics.

2- Posicionament totalment en contra del nou Codi Penal (declarant-lo inconstitucional), i en contra de la pena de qualsevol tipus, posant èmfasi que com a universitat no acceptarà de cap manera la inhabilitació pública i la supressió d'ajudes públiques als insumisos.

3- Desaparició de l'oferta de places de la PSS a la UAB.

4- Declaració de principis de la universitat com a universitat antimilitarista i en contra del Servei Militar Obligatori.

5- Suport polític i jurídic des del Gabinet Jurídic als insumisos vinculats a la UAB.

6- Presència del rectorat a qualsevol judici contra insumisos vinculats a la UAB.

7- Extrapolar aquest manifest tot animant a totes les altres institucions públiques i privades, sobretot a les universitats i als estaments administratius directament implicats a fer el mateix en total solidaritat amb els insumisos i amb la lluita antimilitarista.

Portar a la pràctica el contingut d'aquesta declaració, que no es quedi només en paper mullat.

3. Reactivació de la conscienciació social a la universitat.

Des de la nostra lluita antimilitarista i insumisa, com a part integradora de tota lluita social en la que ens sentim identificats i l'adveniment d'uns nous valors i ètica per a un nou

canvi social. Deixar palès que la insumissió creix, tot i la contínua repressió, com un acte de compromís social, en què lluitem per un món més just, construït sobre la base de la igualtat, la justícia i la solidaritat, i on els exèrcits no tinguin sentit. Lluitant, també, per un major protagonisme de la societat civil en uns sistemes paternalistes que deixen molts pocs espais de decisió al poble.

4. Treballar pel posicionament de la universitat com a institució aglutinadora de joves davant la societat en general. Ja n'hi ha prou d'esquivar la realitat i el silenci davant problemes socials. Ja que, en cas contrari, entenem que indirectament està donant suport a la política repressiva del govern contra els objectors insumisos. Recuperar el sentit de la universitat com a innovadora i crítica social que abans fèiem referència. Fer-ho via tota la comunitat universitària en primer pla i de la societat civil en general, implicant directament professorat, treballadors i estudiants com a comunitat, i de grups insumisos d'arreu, grups feministes, grups antiracistes, etc. i població en general.

Així, els objectius centrals d'aquesta campanya són:

-Conscienciació de la comunitat universitària (ja som part integrant d'ella) extenent-la com a conseqüència a l'opinió pública en total solidaritat amb els insumisos (sobretot els presos) i la lluita antimilitarista..

-Supressió a la universitat de les places de la PSS i declaració oficial de suport als insumisos (i a la pràctica).

-Suport total als insumisos presos, fer-ne ressò i demanar la seva

llibertat.

-Recuperació per a la universitat del sentit d'innovació i de crítica social.

Així, per acabar, aquesta campanya adreçada a la universitat, però amb incidència clara a la societat, vol treballar des de tots els àmbits de la societat, i per això es demana la participació tant des de dins com des de fora de la universitat.

LAIA (L'Assemblea d'Insumisos de l'Autònoma)

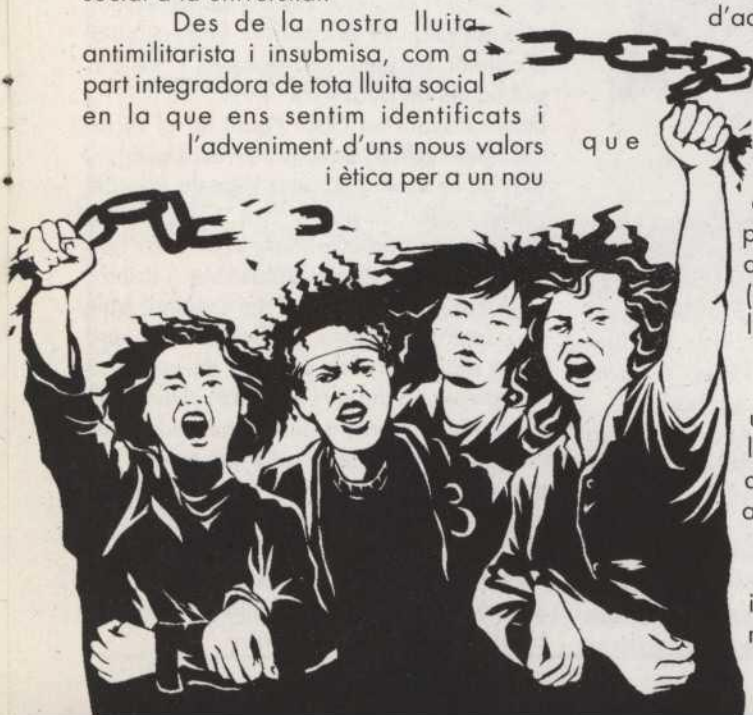
El passat vint-i-tres de març es va celebrar a l'Universitat Autònoma de Barcelona, la segona setmana insumisa, amb la realització de xerrades, l'exposició de la col·lecció Antimilitarista, i com a cloenda es va dur a terme una assemblea de grups antimilitaristes de Catalunya. A aquesta assemblea hi varen participar dinou col·lectius d'arreu de les comarques catalanes, on va quedar palès que la insumissió avança i que la consciència antimilitarista creix a passes de gegant cap un món sense exèrcits. Es varen tractar diversos temes, la situació a cada zona, les campanyes que s'estan duent a terme, les publicacions dels grups, el nou Codi Penal i les possibles estratègies a seguir.

La propera trobada serà a Sant Cugat, coincidint amb la jornada per la insumissió el dia 11 de maig:

a les 11 del matí, assemblea de grups antimilitaristes, Sala d'actes de la Casa de Cultura.

a la 13.30 botifarrada popular contra la PSS, als jardins del Monestir. a les 18 passi de pel·lícula antimilitarista a la Casa de Cultura.

a les 22 Concert per la insumissió, als jardins del Monestir.

EL NOU CODI PENAL UNA VERGONYA SOCIAL

En el nou Codi Penal, que entrarà el proper 24 de maig, s'estipulen unes condempnes per als insumisos molt diferents. Mentre en el vigent ens condemnen a 2 anys 4 mesos i un dia, en aquest nou Codi els insumisos al Servei Militar seran condemnats d'entre 10 i 14 anys d'inhabilitació més una pena de presó d'entre 6 mesos i 2 anys; i els insumisos a la prestació substitutòria ho seran d'entre 8 a 12 anys d'inhabilitació més una multa de com a mínim 75.000 ptes.

Estem davant un Codi Penal Militarista que, de cap manera, soluciona ni el conflicte existent entre l'Estat i l'individu objector de consciència que es nega a col·laborar amb l'exèrcit, ni el conflicte entre l'Estat i la societat, en la qual ha penetrat profundament el missatge antimilitarista i ve reclamant un reconeixement real del dret a l'objecció de consciència. El nou Codi Penal, amb una nova modalitat de repressió més soterrada, neix amb la intenció d'axafar tota resposta antimilitarista. Mitjançant aquest Codi Penal, a part de la imposició de duríssimes penes per qui es negui a col·laborar amb l'exèrcit, s'aposta decididament per un MODEL DE DEFENSA MILITAR, basat en el manteniment potencial bèl·lic d'un Estat.

El nou Codi Penal pretén buidar la INSUBMISSIÓ DEL SEU CONTINGUT ANTIMILITARISTA, mitjançant diversos mecanismes:

1.) Mitjançant la classificació de la negativa a la Prestació Social Substitutòria, no com a un delicte contra la defensa nacional, sinó com a un delicte contra la Constitució.

2.) Mitjançant la justificació de les penes d'inhabilitació des d'un discurs que se centra en la concepció de l'insumís com un éser insolidari, a qui, precisament per la seva insolidaritat vers l'Estat i la societat, aquests paguen amb la mateixa moneda. El nou Codi Penal pretén, sens dubte, fer callar la dissidència i, a més, en cas de no aconseguir-ho, assimilar-la a conceptes com la «insolidaritat» o «l'escaqueig», que

tan lluny es troben del nostre discurs i actitud diàries, tal i com hem vingut demostrant en els últims anys: LA INSUBMISSIÓ ÉS EL SERVEI SOCIAL PER EXCEL·LÈNCIA perquè treballa per la conversió de l'actual organització socio-econòmica en una altra més justa, sense violències estructurals. Hem de denunciar l'engany i la manipulació de la que han fet gala alguns partits polítics; manipulació que s'ha concretat en:

1.) Anunci a bombo i plateret d'una nova regulació més benèvola per la insumissió. Cosa que està absolutament mancada de fonament, degut a les salvatges

inhabilitacions que preveu el nou Codi.

2.) Anunci de la desaparició de las penes de presó. És obvi que això no és cert, tal i com es desprèn del propi articulat del nou Codi.

3.) Hipocresia manifesta, concretament del grup socialista, que és el que va presentar una moció al Senat per sol·licitar l'excrceració immediata (però selectiva) de determinats insumisos. Després d'haver mantingut al llarg de 13 anys, una línia basada únicament en la repressió (amb reformes legals, com la de 1991, encaminades a assegurar l'empresonament dels insumisos), va pretendre, amb aquest «brindis al sol», aparentar una sobtada preocupació i sensibilitat davant els insumisos empresonats, a la vegada que obté una mostra palpable de la bondat del nou Codi Penal vers aquest col·lectiu. No cola. No s'entenen aquestes presses per l'excrceració quan portem tres anys d'empresonaments massius a objectors, per obra i gràcia d'aquest govern.

La intenció del nou Codi és fer callar les dissidències, per això dissenya una repressió selectiva per als insumisos: una pena que només a ells els afecta. La pena d'inhabilitació per als insumisos, és especialment dura per a ells. La definició que el propi Codi Penal dona de la inhabilitació es limita a la impossibilitat d'accés o pèrdua de treball o càrrec públic.

Però la inhabilitació que s'imposa únicament i exclusiva als insumisos és molt més àmplia, en abastar la impossibilitat d'obtenir beques, subvencions o ajudes públiques de qualsevol tipus.

Estem davant un Codi Penal fet al dictat del poder militar, davant una conseqüència més de la submissió, una vegada més del poder militar al poder civil. Com mostra de tot això, transcribim els «consells» que José Luis Rodríguez Villasante i Prieto, General Auditor i vocal del Tribunal Militar Central, donava al Govern per una nova regulació dels delictes de negativa a la prestació del servei militar: «Una combinació de proporcionadas sanciones penales que, sin descartar las penas privativas de libertad, se centre en las restrictivas de derechos como la inhabilitación temporal para el acceso a la función pública (...) supondría la más adecuada, respuesta para castigar el delito del art. 135 bis i) (o sea, la insumisión).»

El nou Codi Penal pretén que la societat col·labori en la repressió de l'antimilitarisme, intentant que prengui part en l'execució de les sentències imposades als insubmisos. Ja no és la policia, la Guàrdia Civil o les Institucions Penitenciàries les que s'encarreguen d'executar les penes, sinó que és tot aquell que treballi a l'Administració Pública qui es veurà directament involucrat en l'execució d'una sentència penal.

L'orientació clarament militarista del nou Codi Penal es posa de manifest si comparem les penes imposades pels supòsits de insubmissió i les penes imposades per conductes que podríem anomenar "militaristes". Així, per exemple: La difusió per qualsevol mitjà d'idees o doctrines que neguin o justifiquin els delictes de genocidi o pretenguin rehabilitar règims o institucions que amparin aquestes pràctiques genocides, es castigaran amb la pena de presó d'un a dos anys (és a dir, amb la mateixa pena màxima que la insubmissió al servei militar, però a més sense la inhabilitació).

-La utilització de la enginyeria genètica

per produir armes biològiques o exterminadores de l'espècie humana serà castigada amb pena de presó de tres a set anys i inhabilitació especial per treball o càrrec públic, professió o ofici per temps de set a 10 anys.

L'actual regulació del Codi Penal ressucita una estratègia franquista contra l'antimilitarisme. Així, en l'art. 383 del Codi Penal Militar, avui derogat, es preveia, per a qui es negués expressament, i sense causa legal a complir el servei militar, la pena de 3 anys i 1 dia de presó fins a 8 anys més "la incapacidad del condenado mientras no se rehabilite, para ejercer derechos políticos, ostentar cargos y funciones públicas o subvencionadas o intervenidas por el estado, con entidades paraestatales autónomas y con las corporaciones de administración local, así como para la docencia y para obtener permiso de tenencia y uso de armas. La rehabilitación sólo podrá obtenerse mediante el cumplimiento efectivo de las obligaciones militares..."

Aquesta pena, com es pot veure, és molt semblant a la que entrarà en vigor el dia

24 de maig amb el nou Codi Penal. Des del MOC, considerem inacceptable el nou Codi Penal i entenem que, en coherència amb la nostra estratègia d'acció no-violenta, hem d'utilitzar tots els mitjans al nostre abast per fer evident la brutalitat de la repressió i per fer inevitable l'aplicació d'una llei injusta, a través del crit a la desobediència civil, no només als joves, sinó a totes aquelles persones que es vegin obligades a col·laborar amb l'execució de les previsiblement injustes sentències, conseqüència de l'aplicació d'aquest "Codi Penal de la democràcia".

MOC

-Moviment d'Objecció de Consciència-

La il·lustració va ser publicada a la Vanguardia el 25.9.94.
il·lustrador:avallone

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ MOCADOR

Nom i cognoms.....
Adreça.....Població.....
Codi Postal.....Comarca.....Telèfon.....

Se subscriu a la revista MOCADOR per un període d'UN ANY, prorrogable si no hi ha ordre en contra, i un import de 1.200 pessetes (4 números) a pagar mitjançant:

- ☐ Xec adjunt
☐ Ingrés en el compte corrent de La Caixa: 2100-1395-71-0200007716 (envia còpia resguard ingrés).
☐ Domiciliació bancària (omple les dades bancàries).

Distingits senyors/es:

Banc/ Caixa.....Domicili agència.....Població.....
CP.....

Compte/Llibreta-núm(1) ____ - ____ - ____

Jo (Titular compte/llibreta).....
domiciliat al c/pç.....núm.....de.....CP.....

autoritzo el pagament dels rebuts que al meu nom presentarà MOCADOR

.....a.....de.....de 199.....
(Signatura)

Envia-ho a MOCADOR - Apartat 337. 17600 Figueres (Alt Empordà).

(1) El número s'ha de compondre de 20 xifres: 4 corresponents a l'entitat (Banc o Caixa), 4 més de l'oficina, 2 del codi de control, i finalment 10 del compte o llibreta. Les domiciliacions es passaran a principis d'any. Pels subscriptors donats d'alta al llarg de l'any anterior s'afegirà a l'import anual la part proporcional corresponent als números rebuts.

El militarisme a la CONFERÈNCIA MEDITERRÀNIA ALTERNATIVA

(Barcelona, 24, 25, 26 de Novembre)

Us oferim, en aquesta secció, dues de les moltes resolucions sobre les diverses matèries que es van tractar a la Conferència Mediterrània Alternativa de Barcelona. Els textos que publiquem són les propostes concloents, aquelles que han estat adoptades per la Conferència, sorgides dels dos tallers que es van celebrar dins l'Àmbit de Seguretat:

- Política de seguretat. Maastricht. Euroexèrcit

- El comerç d'armes a la Mediterrània

El primer va ser conduït per Pere Ortega i el segon per Arcadi Oliveres.

Política de seguretat. Maastricht. Euroexèrcit

SITUACIÓ

La desaparició del bloc militar del Pacte de Varsòvia no va anar acompanyada de la de l'OTAN, i aquest organisme va reorientar la seva estratègia militar i, entre altres, va fixar la seva mirada en el sud. Així es va començar a parlar del "perill del sud", quan no de "l'enemic del sud", emparats per la coartada de tres problemes bàsics: explosió demogràfica-emigració, fonamentalisme religiós, terrorisme. D'aquí va partir la creació d'unes Forces d'Intervenció Ràpida (FIR). També la UEO, revifada a Maastricht per la Unió Europea amb la missió de ser l'organisme militar de defensa pròpiament europeu, va insistir en què els perills provenien del sud de la Mediterrània. Fins i tot els països del sud d'Europa, Espanya, França, Itàlia i Portugal, creaven el maig de 1995, l'anomenat "Euroexèrcit del sud" compost per forces aerotransportades d'intervenció immediata, amb la missió de salvaguardar Europa dels perills del sud.

Per tot això, pensem que la CONFERÈNCIA MEDITERRÀNIA ALTERNATIVA hauria de llençar el

missatge a les poblacions i governs de les dues riberes del Mediterrani, que la convivència és possible si es construeix sobre la base de la col·laboració, el diàleg i la cooperació, i allunyada de solucions militars.

PROPOSTES:

1. Denunciar els organismes militars, OTAN i UEO, per les seves polítiques agressives cap els països de la riba sud del Mediterrani, ja que la creació per part de la OTAN d'unes Forces d'Intervenció Ràpida (FIR), composades per 100.000 homes i destinades a defensar el flanc sud, representen un risc i poden ser percebudes com una amenaça per part dels països del sud, per la qual cosa es demana la desaparició de les Forces d'Intervenció Ràpida.

2. Demanar la desaparició dels recentment creats Euromarfor i Eurofor, anomenats "Euroexèrcit del sud", formats per Espanya, França, Itàlia i Portugal, doncs es tracta d'unes forces composades de 12.000 homes, aerotransportades, d'intervenció immediata, i que representen un factor de risc pel seu caràcter agressiu i poden ser percebudes com una amenaça per part dels països del Magrib.

3. Demanar als EEUU que la VI flota americana abandoni les aigües del Mediterrani, doncs la seva presència representa un risc innecessari i una amenaça per a la pau i la seguretat de la zona.

4. Demanar a tots els països de la conca Mediterrània la signatura del "Tractat de No Proliferació Nuclear" (TNP) i de la "Convenció d'Armes Químiques" com a signe de bona voluntat i de renúncia a la utilització d'armes de destrucció massiva (nuclears, químiques i biològiques).

5. Demanar a Israel i França que abandonin els seus plans militars nuclears. Condemnar el govern francès de Jacques Chirac per no respectar la moratòria de proves nuclears i reiniciar-les al Sud-est del Pacífic, doncs les proves donen peu a que altres potències nuclears segueixin el seu camí i representen el relançament de la cursa d'armament atòmic. També pel perill que representen de destrucció del planeta.

6. Demanar una reforma profunda de les Nacions Unides, revitalitzar la OSCE i CSME, també de l'ONU, per tal de continuar dipositant confiança en aquells organismes internacionals que, malgrat les deficiències estructurals i democràtiques que tenen actualment, són encara una esperança per a la governabilitat regional i mundial.

7. Preparació d'una Conferència Mediterrània de Pau on tots els països de les dues ribes abordin els següents aspectes:

1r.) Aprovació d'uns plans de desarmament que conduïxin a acords per a la desaparició total de l'armament nuclear, químic i biològic de la regió, i així mateix faciliti una reducció de l'arma-

ment convencional i dels efectius dels exèrcits.

2n.) Aprovació d'un protocol de pau, on els països es comprometin a solucionar els seus conflictes mitjançant el diàleg i el consens polític. I que s'abandoni tota possibilitat d'utilitzar la força militar i la guerra per aconseguir objectius polítics.

3r.) Creació d'un organisme internacional estable (potser la pròpia CSCM), on estiguin representats tots els governs de banda i banda de la Mediterrània, que vetlli per la pau, la seguretat i el desenvolupament integral de la regió.

8. Creació d'un "Centre de Prevenció de Conflictes i d'Estudis per la Pau" (potser depenent de la pròpia CSCM) que abordi els conflictes des de la perspectiva de la diplomàcia preventiva, la negociació política i el consens davant dels riscos i possibles demandes.

9. Incorporació de la dona a la política en paritat amb l'home, especialment en les àrees de política exterior i de defensa, que sempre han estat en mans dels homes, ja que es considera que les dones poden aportar sensibilitats diferents a les masculines, a més de poder generar noves esperances i dimensions més pacífiques a les polítiques de seguretat.

10. Demanar als governs de la Mediterrània la reducció dels seus pressupostos de defensa fins que no sobrepassin l'1% del PIB. I destinar els recursos alliberats de les despeses militars al desenvolupament humà de les regions més deprimides.

11. Demanar a la societat civil organitzada l'aprofundiment del pacifisme i la no-violència com a forma de lluita civil en la intervenció i mediació en els conflictes, mitjançant la desobediència civil, la insubmissió o altres formes de lluita no-violenta, abandonant tota possibilitat de recórrer a la guerra com a mitjà per resoldre conflictes.

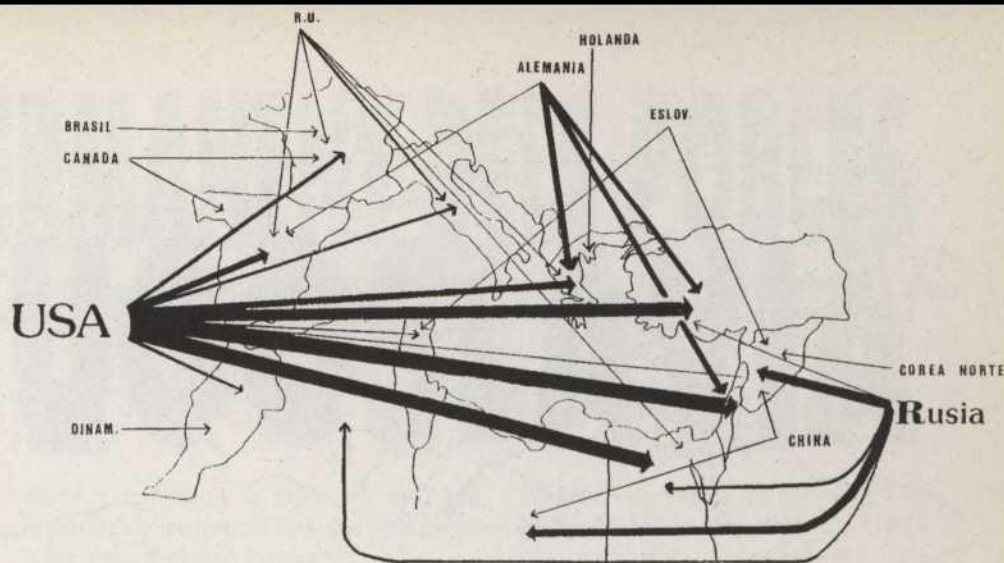
El comerç d'armes a la Mediterrània

SITUACIÓ

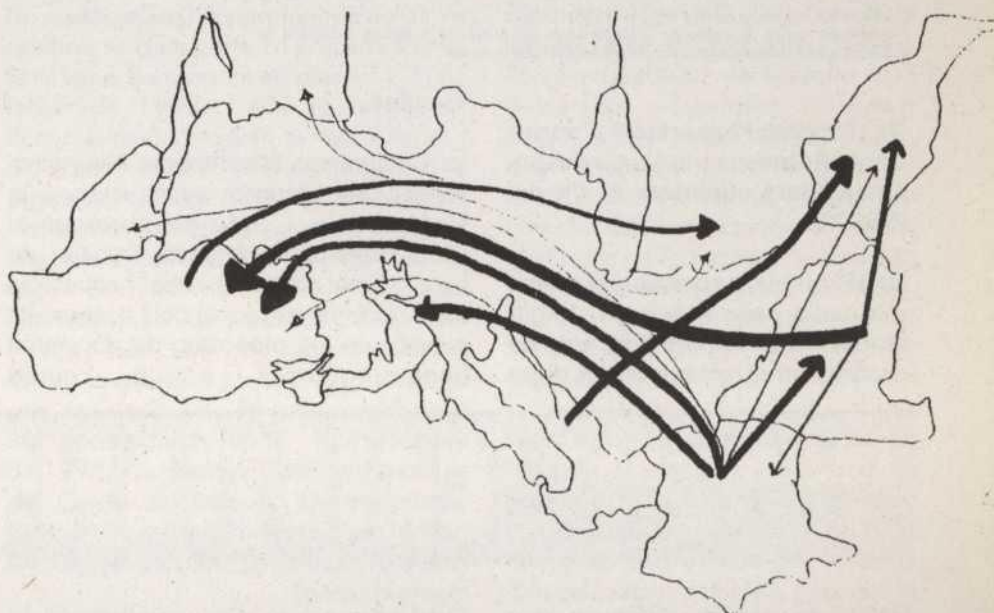
El Mediterrani és una regió calenta del món: des de la segona guerra mundial hi ha hagut molts conflictes amb violència i guerres:

Món Àrab-Israel, Xipre (Turquia-Grècia), el Kurdistan, Marroc-Sàhara, Líban, Líban-Síria, Algèria, Estats Units-Líbia, revoltes populars a Egipte, guerra de Iugoslàvia.

És una zona calenta que acumula moltes armes. Durant el període 1990-1994, Turquia, Grècia i Egipte han estat tres dels sis primers països del món en acumular armes. En conjunt, tota la ribera del

Exportacions d'armament extra-mediterrànies

Exportacions d'armament inter-mediterrànies.

Mediterrani ha acumulat el 25% de les armes del món.

Un cop finalitzada la guerra freda, a les doctrines estratègiques europees apareix la ribera Sud del Mediterrani com un enemic i una amenaça.

El grau elevat de militarisme a la zona pot hipotecar o dificultar la solució política dels conflictes i pot augmentar els riscos d'enfrontament.

No és coherent i no es poden practicar polítiques contradictòries. Per una part parlar de necessitat de desenvolupament econòmic i cooperació de la ribera Nord vers la ribera Sud, i per una altra banda des del Nord desenvolupar noves armes (EFA), crear les FIR i vendre armes a la ribera Sud. Resulta immoral dir que la solució als problemes del Sud del Mediterrani passa pel desenvolupament i per una altra part seguir mantenint la doctrina de la disuasió militar.

PROPOSTES VERS EL CONTROL D'ARMAMENT

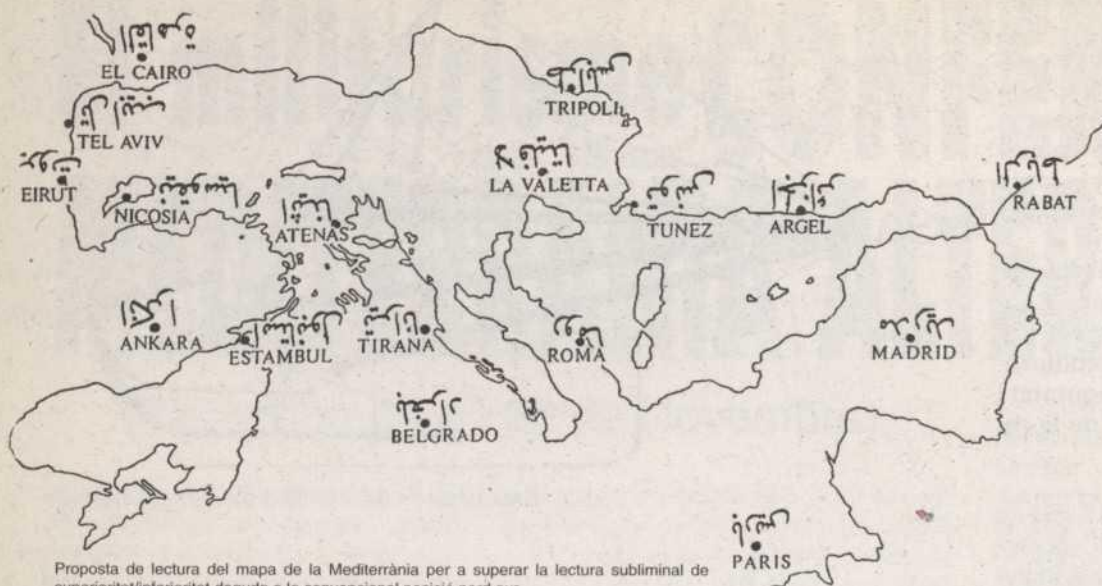
1. Trencar el secretisme: que cada estat informi de les seves compres i vendes d'armes al Registre de les Nacions Unides.

2. Establir mecanismes de control parlamentari. Que les exportacions o compres requereixin l'aprovació del parlament.

3. Que els Estats de la UE practiquin uns criteris i una interpretació comuna dels criteris, és a dir, assumeixin el Codi de Conducta que faciliti la base per a un control legislatiu del comerç d'armament i que contempli entre altres:

1r.) Que es respectin les sancions de la UE i de l'ONU

2n.) Prohibir l'exportació de material, personal, formació, etc., a aquells països que no respectin els drets humans del país de destinació o quan la situació interna del país, a causa de tensions, es considera que pot ser contraproduent.

Proposta de lectura del mapa de la Mediterrània per a superar la lectura subliminal de superioritat/inferioritat deguda a la convencional posició nord-sur.

3r.) Prohibir l'exportació d'armes a aquells països que tenen despeses militars superiors al 4% del PIB.

4rt) Prohibir l'exportació d'armes a aquells països que no hagin signat els principals convenis de desarmament i els tractats de drets

humans.

La Conferència Mediterrània Alternativa va ser una resposta constructiva a la Conferència Intergovernamental Euromediterrània. Aquesta trobada de caps d'Estat partia de l'abast estratègic de la principal proposta dels documents previs i de les propostes de document final anteriors a la reunió

intergovernamental, que preveu la creació d'una associació euromediterrània i d'una zona de lliure comerç per a l'any 2010. Malgrat això, la Conferència alternativa va voler limitar l'optimisme i l'excés de publicística associat a la cita barcelonina de governants.

Calia donar veu a la societat civil i aportar perspectives que restessin lluny dels interessos particulars del poder dels Estats. Fins ara, el resultat de les decisions estatals ha comportat una creixent marginació global de l'economia mediterrània en el context de l'economia mundial.

L'Europa del capital ha palesat una inexistència de l'àmbit mediterrani global, de res semblant a un enfocament comprensiu i negociat de la seguretat [amb components socials, econòmics i mediambientals, i no solament militars] i d'una proposta pactada de desenvolupament d'ambdues ribes.

Albert Garcia

MANIFEST : CRISTIANS PER LA INSUBMISSIÓ

El dia 3 de maig de 1995 es va crear un nou col·lectiu d'insubmisos, el col·lectiu de Cristians per la Insubmissió, amb local al carrer Rivadeneyra, 6, de Barcelona. Aquí teniu el manifest que ens han fet arribar a manera de presentació.

Els sotasignants ens adreçam als ciutadans i ciutadanes, a tota la societat, per anunciar el naixement d'un col·lectiu de cristians que pretén obrir un debat sobre la insubmissió, alhora que demana l'abolició de les lleis injustes, per militaristes i discriminatòries.

Els conflictes són inherents a la condició humana, però la guerra no ho és pas. Estem convençuts que és possible prevenir els conflictes o resoldre'ls sense recórrer a la violència.

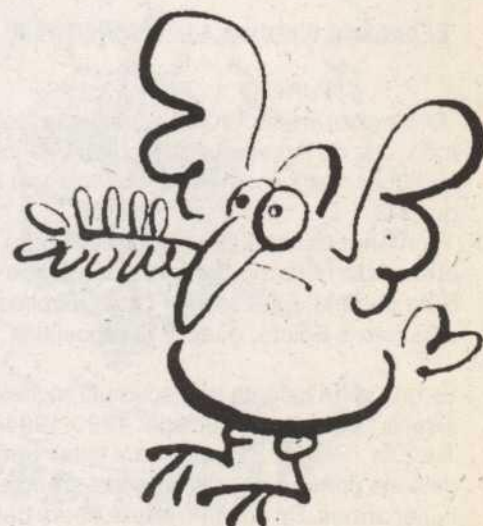
Objectem a l'estructura militar, i a tot allò que se'n deriva: legitimar l'ús de la força, la manca de llibertat personal, la submissió explícita o implícita, la manca de sentit crític, les discriminacions per raó de sexe i el no respecte als drets constitucionals.

1r.) L'objecció té dues possibilitats: la prestació social substitutòria (PSS) o bé la insubmissió. La primera exerceix una gran pressió per la gran quantitat de joves que l'han adoptada. Però la PSS no deixa de ser una solució parcial, transitòriament còmoda per a l'Estat i per al prestacionista. Qüestiona poc l'actual legislació, amb tots els seus problemes; no és un servei en si mateix, sinó només pel que té de substitut, com bé indica el seu nom, manté una mentalitat militarista i només serveix per dissimular la inutilitat del servei militar. A més hem d'afegir que entra en conflicte, en molts casos, amb el mercat de treball.

2n.) Fins ara totes les mesures en contra d'aquest sistema militarista han resultat insuficients (mitjançant el parlament, mobilitzacions, etc...). Què més hem de fer? Sembla que la desobediència civil, la no col·laboració, és l'única sortida viable. I això és la insubmissió. Els esforços dels insubmisos no van només encaminats a millorar una situació particular, sinó la de tothom d'una manera compromesa, proposant unes noves relacions personals, socials, culturals i polítiques en el marc de la cultura per la pau. Una mostra d'això és l'elevat índex de

participació de molts de nosaltres a entitats i associacions.

3r.) Estem convençuts que la insubmissió és una opció evangèlica i que no és una qüestió marginal, sinó que ens afecta a tots i a totes. Us convidem a compartir el nostre desig i la nostra lluita per canviar les lleis que, com en aquest cas, limiten i coaccionen la llibertat dels ciutadans i ciutadanes.

TRIBUNAL PERMANENT DELS POBLES SOBRE L'ANTIGA IUGOSLÀVIA

El Tribunal Permanent dels Pobles (TPP) fou creat per amics i seguidors de Lelio Basso, constitucionalista i filòsof de dret a Itàlia. Lelio Basso fou membre del Tribunal Bertrand Russell i autor de la Declaració dels Drets dels Pobles, proclamada el 4 de juliol de 1976 en una conferència no governamental celebrada a Alger. Aquesta declaració inspiraria posteriorment els principis d'actuació del Tribunal Permanent dels Pobles, que fins a l'última sessió, a Barcelona, s'havia reunit 18 vegades amb anterioritat per exposar i condemnar violacions dels drets de les persones i dels pobles a diferents països i regions del món: el Sàhara, l'Argentina, Eritrea, Filipines, etc., i altres qüestions com, per exemple, les polítiques d'ajustament del Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial, la política exterior nord-americana (la seva ingerència a Nicaragua) i d'altres. Les «sentències» del TPP no tenen caràcter vinculant per als estats o persones «jutjades», i el que volen és tenir un valor

moral i contribuir a crear un estat de l'opinió pública que serveixi per pressionar a les instàncies internacionals.

La sessió sobre l'antiga Iugoslàvia

La sessió sobre l'antiga Iugoslàvia es va celebrar en dues parts. La primera part va tenir lloc a Berna entre els dies 17 i 20 de febrer de 1995, i s'hi va recollir la documentació i proves i es van estudiar i redactar les acusacions que després a la segona sessió-haurien de ser completades i valorades, per tal de trobar els graus de responsabilitat dels governs (tant de la regió com internacionals) i persones implicades en les violacions dels drets humans i els crims de guerra comesos durant la guerra a l'antiga Iugoslàvia. La segona sessió del TPP es va celebrar a Barcelona entre els dies 8 i 11 de desembre de 1995. L'organització va estar a càrrec del Centre de Treball i Documentació, Justícia i Pau, FAYB, Fundació per la Pau, CIDOB, revistes En Pie de Paz i Mientras

Benchikh (professor de Sociologia de la Universitat de Viena), Freda Meissner-Blau (professora de Sociologia a la Universitat de Viena), Perfecto Andrés Ibáñez (jutge), Antoni Pigrau (professor de Dret a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona), Giuliano Pontara (professor de Filosofia a la Universitat d'Estocolm), Salvatore Senese (jutge i parlamentari italià), Luigi Ferrajoli (magistrat italià), Ernesto Garzón Valdés (professor de Filosofia del Dret) i Emmanuel Wallon (professor de la Facultat de Ciències Jurídiques i Polítiques a París-Nanterre). Un dels objectius que van animar l'organització del TPP sobre l'antiga Iugoslàvia va ser el de pressionar i influir amb la seva activitat en els resultats del Tribunal ad hoc de les Nacions Unides que a hores d'ara està investigant els crims de guerra a l'ex-Iugoslàvia.

Els temes que es van tractar a les diferents sessions del TPP, a les que hi havien estat convidats diferents experts i testimonis, van ser:

- La responsabilitat dels règims i dirigents polítics i militars responsables dels crims de guerra i del genocidi;
- Les responsabilitats de la comunitat internacional;
- Dret a l'autodeterminació i nacionalismes xenòfobs;
- Responsabilitats dels mitjans de comunicació.

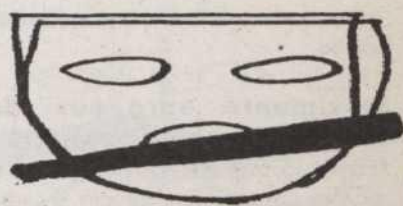
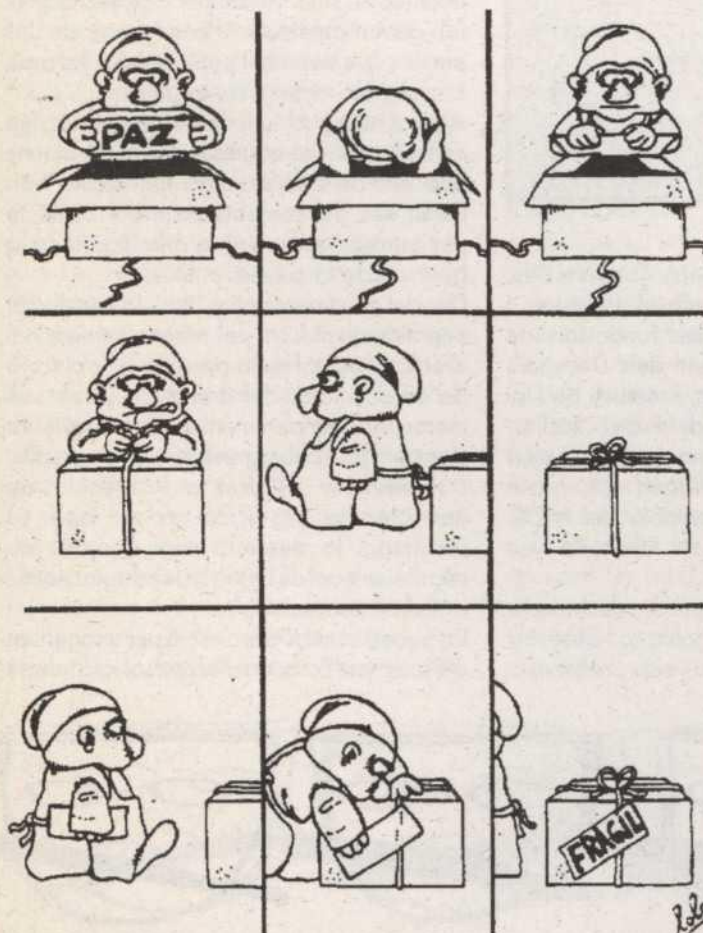
El dilluns, dia 11 de desembre, el TPP van presentar públicament el seu veredict, a més de diferents recomanacions i propostes.

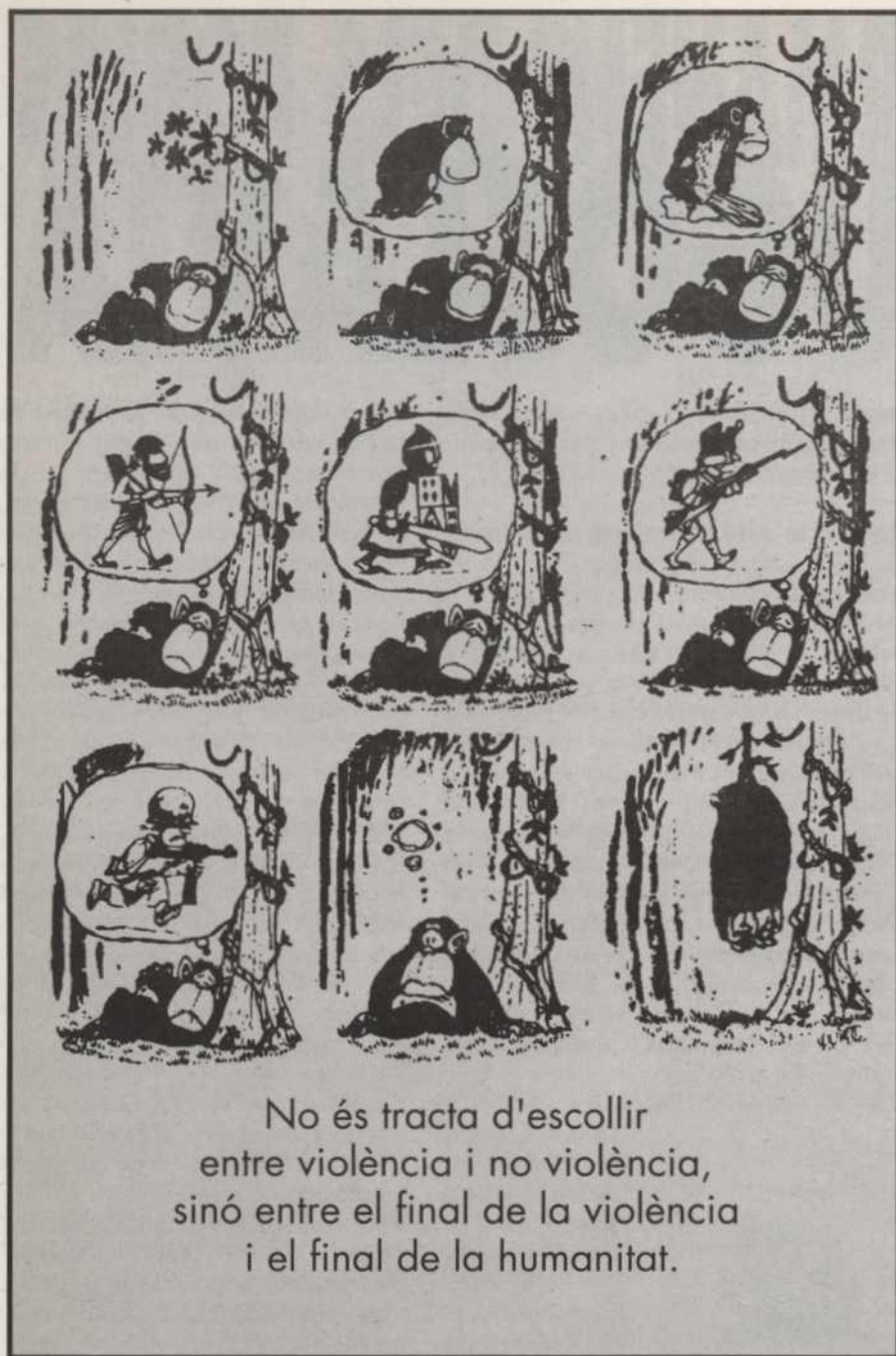
Les sessions paral·leles

De manera complementària i independent de les sessions oficials del TPP, a Barcelona es va preveure l'organització d'unes sessions temàtiques paral·leles, que havien de servir per complementar les qüestions

Tanto, Europa per Bòsnia, Association Sarajevo, i Citoyens pour la B o s n i e - Herzégovine. Entre les entitats adherides hi figurava el Moviment d'Objecció de Consciència.

Els membres del Tribunal a Barcelona van ser: Victòria Abellán (catedràtica de Dret Internacional a la UB), Elmar Altwater (professor d'Economia a la Universitat Lliure de Berlín), Fateh S. Azzam (membre de la Comissió Independent Palestina pels drets dels ciutadans), M a d j i d

tractades a les sessions oficials i de les que havien de sortir propostes, que després el TPP valoraria de recollir-les o no a les recomanacions que acompanyarien el veredict final. Les sessions paral·leles organitzades van ser:

- La violació com a arma de neteja ètnica;
- Moviments europeus de solidaritat amb els desertors;
- Bòsnia: el seu futur i alternatives;
- Grups i moviments polítics a l'ex-lugoslàvia partidaris d'una societat multiètnica i multicultural;
- Futur de la solidaritat europea amb Bòsnia.

Moviments europeus de solidaritat amb els desertors

A la sessió, organitzada pel Moviment d'Objecció de Consciència, hi van

participar com a ponents: Toni Verbas, desertor de l'exèrcit federal iugoslau i pròfug del croat i un dels fundadors de l'Oficina d'Assessorament dels Desertors de Viena; Stasa Zajovic, membre de Donnes de Negre de Belgrad; i Franz Nadler, membre de la Xarxa Internacional de Suport als Desertors, d'Offenbach am Main (Alemanya). En representació del MOC van parlar Yon Sánchez i Pàtric de San Pedro.

En Toni Verbas ens va parlar de la seva experiència personal com a desertor perseguit a Croàcia i els problemes

burocràtics i legals amb els que es troben els desertors a Àustria, generalitzables a la situació dels desertors a la resta de la CEE. Stasa Zajovic va subratllar en la seva intervenció la important tasca que realitzen els moviments anti-guerra de denúncia contra el reclutament dels joves per al front, reclutament que no només és forçat, sinó que moltes vegades és il·legal (per exemple, dels refugiats), amb la connivència d'institucions com la Creu Roja i ACSAR; va insistir en la qüestió de la greu situació dels desertors a l'ex-lugoslàvia i en el fet que per a ells el problema no s'acaba amb la guerra si no s'aconsegueix una amnistia, el compromís de renunciar a nous reclutaments d'aquestes persones, i la restitució dels seus drets i bens. En Franz Nadler ens va parlar de la importància de la solidaritat internacional, explicant amb detall la feina feta fins ara per la Xarxa Internacional de Suport als Desertors (veure Mocador núm. 32).

En un escrit de presentació, el MOC va presentar els objectius de la sessió paral·lela en els següents termes:

L'objectiu de la present sessió paral·lela és parlar d'un dels col·lectius de persones més oblidats no només a la guerra a l'ex-lugoslàvia, sinó també a la resta de guerres passades i presents: els desertors, aquelles persones que per motius pacifistes, humanitaris o personals, simplement es neguen a contribuir amb la seva presència a la brutal lògica de la guerra.

Els desertors no han estat oblidats només pels governs i organismes internacionals, malgrat declaracions buides de bones intencions, sinó també per organitzacions no governamentals i bona part de les entitats que treballen per la solidaritat amb la població víctima de la guerra.

Aquest oblit podríem dir que també s'estén en bona mesura a totes les organitzacions que des de dins l'antiga Iugoslàvia han lluitat des del començament del conflicte per estratègies llunyanes a la lògica de la guerra i de la solució militar.

Des del moviment antimilitarista hem lluitat i continuem lluitant pel reconeixement del dret fonamental de la persona a l'objecció de consciència, del dret a dir jo no vull matar, independentment que ens hagi tocat viure a la part dels agressors o dels agredits. I reivindicar el dret a l'objecció de consciència significa exigir que es reconegui la deserció com a motiu de reconeixement de l'estatut de refugiat polític a nivell internacional.

En aquest sentit, l'aprovació per unanimitat al Parlament Europeu d'una resolució instant

els estats membres a protegir, amb un estatut legal, els desertors, com a via per afeblir la potència militar dels agressors a la guerra a l'ex-Iugoslàvia ens va semblar un moment d'esperança, que s'ha vist frustrat un cop més per la pràctica política dels governs europeus.

Els desertors no sols no han rebut el suport legal, material i psicològic que necessiten, sinó que han vist com se'ls impedia la sortida de les regions en conflicte pel tancament de les fronteres europees, i quan han aconseguit sortir s'han hagut d'enfrontar a la burocràcia i al perill constant d'expulsió, en una situació de tolerància calculada fins que arribés el suposat final del conflicte.

L'actuació de l'estat espanyol tampoc ha estat diferent. Només coneixem un cas, el de Goran Zekic, nascut a Sarajevo, de pare serbi i mare croata, que va desertar de l'exèrcit federal iugoslau, del bosni, del croat i del serbi, i al que se li va denegar tant l'estatut de refugiat com el dret d'asil, per no haver pogut demostrar -segons la Comissió Interministerial d'Asil i Refugi del Ministeri de l'Interior espanyol- que ell personalment fos objecte de persecució al seu país, una situació dramàtica que es repeteix arreu d'Europa amb tots els desertors. No ens sorprèn aquesta actitud del govern espanyol, un govern que a l'actualitat manté empresonats a més de 300 joves insumisos per negar-se a col·laborar amb l'exèrcit, i que el desembre passat acaba d'empresonar els desertors de la Guerra del Golf, Josep Antoni Escalada i Manuel Blázquez, amb una condemna de 17 mesos.

La funció del moviment antimilitarista, del moviment pacifista en general, hauria de ser la denúncia d'aquesta actitud hipòcrita dels governs occidentals, més interessats en la pròpia seguretat i en reforçar els seus aparells d'intervenció militar que en ajudar a les víctimes de la guerra i, sobretot, aquells que podrien trencar la lògica de la guerra amb la desobediència civil organitzada.

Ara que han arribat els acords de pau, que des dels sectors pacifistes compromesos observem amb escepticisme, hauríem d'intentar entre tots i totes evitar que els desertors tornin a ser els grans oblidats i els gran perdedors. Per a ells, la guerra no acabarà fins que estigui garantida la seva seguretat als països d'origen, fins que no hi hagi una amnistia general, un compromís per escrit de que no seran sotmesos a nous reclutaments i un reconeixement de la seva contribució, des del compromís personal,

a la pau desitjada pels aquí presents.

Conclusions i peticions presentades al TPP

Els participants a la sessió paral·lela organitzada pel MOC, després de reunir-se, van decidir adreçar el següent escrit de conclusions i peticions al TPP:

A l'atenció del Tribunal Permanent dels Pobles sobre l'antiga Iugoslàvia reunit a Barcelona entre els dies 7 i 11 de desembre de 1995.

Sessió paral·lela:

Moviments de solidaritat amb els desertors

Les persones participants a la sessió paral·lela sobre Moviments de solidaritat amb els desertors, reunides per avaluar les conclusions de la sessió, es dirigeixen en nom propi i en el dels grups als que representen al Tribunal Permanent dels Pobles per tal que prengui en consideració les peticions i condemnes públiques que s'assenyalaran a continuació.

Des d'una valoració molt positiva de la contribució a la pau realitzada per aquelles persones que d'alguna manera s'han negat a contribuir al desenvolupament de la guerra, creiem just i necessari que el Tribunal faci seves les següents exigències pel que fa als desertors, insumisos, pròfugs o objectors de consciència de qualsevol de les parts en conflicte a l'ex-Iugoslàvia. Aquestes exigències haurien de ser tingudes en compte per la Comunitat Internacional i haurien de quedar convenientment reflectides a qualsevol acord de pau o disposició que se'n derivi, així com a les regulacions legals dels països afectats.

EXIGIM DELS GOVERNS DE L'EX-IUGOSLÀVIA

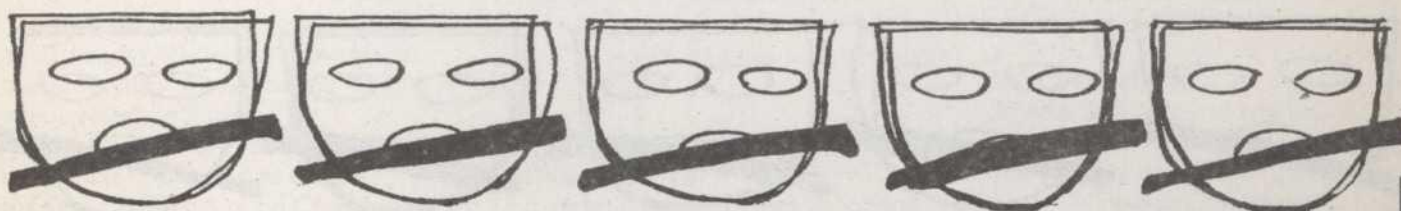
- 1) La llibertat immediata sense càrrecs de totes les persones que hagin patit persecució i condemna per haver-se negat, d'una manera o altra, a participar en el desenvolupament de la guerra.
- 2) Una amnistia general sense límits per a tots els desertors, pròfugs i objectors de consciència; i el compromís ferm que no seran objecte d'una nova crida a files.
- 3) La devolució immediata a les persones afectades de les vivendes o propietats confiscades per l'Estat.
- 4) La revocació immediata de qualsevol disposició legal que suposi una retallada de drets o qualsevol perjudici o

discriminació, ja sigui en l'àmbit econòmic, social, laboral, educatiu, etc., per a les persones mencionades.

- 5) El reconeixement, sense limitacions, del dret a l'objecció de consciència.
- 6) L'abolició de la conscripció, és a dir, del reclutament forçós, com a crim contra la pau.

EXIGIM DE LA COMUNITAT INTERNACIONAL I, EN PARTICULAR, DE LA UNIO EUROPEA

- 1) L'eliminació de les traves per circular lliurement i escollir el país de destí per a desertors, insumisos, objectors de consciència i pròfugs de qualsevol guerra.
- 2) El reconeixement d'un estatut legal per a aquestes persones. Aquest estatut ha de contemplar no només el dret de residència il·limitat en el lloc escollit lliurement per la persona, sinó també el dret a treballar i a obtenir ajuts socials, atenció sanitària, educació i formació professional.
- 3) Que es concedeixi aquest mateix estatut a aquelles d'aquestes persones que s'han vist obligades a viure en la il·legalitat, per haver vist denegada la seva petició d'asil i/o haver estat expulsades del país i haver-hi tornat il·legalment.
- 4) Que no es procedeixi a la repatriació d'aquestes persones, un cop finalitzat el conflicte que va provocar la seva fugida, i que se'ls reconegui el dret a no tornar als seus llocs d'origen.
- 5) Que es concedeixi l'ajuda material necessària per tal de facilitar el retorn d'aquelles d'aquestes persones que així ho desitgin.
- 6) Que es deixi de tractar a les persones mencionades aplicant-los categories ètniques o religioses amb les que no se sentin identificades, i que d'això no se'n derivi cap perjudici o discriminació per a cap d'aquestes persones.
- 7) Que la Unió Europea i la Comunitat Internacional es pronuncin contra l'aixecament de l'embargament d'armes a l'ex-Iugoslàvia i que cada un dels països es comprometi per separat a no contribuir al rearmament de la regió, amb l'objectiu d'aconseguir la seva desmilitarització total.
- 8) Que la Comunitat Internacional, a través de les organitzacions internacionals creades amb aquesta finalitat faci un seguiment de

l'acompliment efectiu de les peticions formulades anteriorment, i que l'acompliment d'aquestes peticions sigui una condició indispensable per accedir a les ajudes a la reconstrucció que es concedeixin a les diferents parts implicades al conflicte de l'ex-Iugoslàvia.

SOL·LICITEM DEL TRIBUNAL PERMANENT DELS POBLES QUE DENÚNCI PÚBLICAMENT I DAVANT DE LES INSTÀNCIES INTERNACIONALS OPORTUNES

1) La col·laboració de la Creu Roja en el reclutament forçós d'homes per a la guerra, sobretot a Sèrbia, facilitant dades sobre els refugiats procedents de les zones en conflicte.

2) L'actitud passiva, quan no hostil, de les oficines i representants de l'Alt Comissionat de Nacions Unides per als Refugiats (ACNUR) a Sèrbia, que sistemàticament s'han negat a ajudar a desertors, pròfugs i objectors que sol·licitaven la seva ajuda per evitar haver de participar a la guerra.

3) Les irregularitats observades a les files d'UNPROFOR relacionades amb l'exigència d'elevades quantitats de diners per facilitar documentació o vies d'escapada a resistents a la guerra o altres persones.

4) La presència de mercenaris entre els exèrcits en conflicte. En aquest sentit, el Tribunal hauria d'exigir la identificació i persecució d'aquests mercenaris, així com de les persones que des de l'estranger han col·laborat en el seu reclutament, per ser aquesta una «professió» criminal i que viola l'embargament imposat contra la guerra.

5) La política de la Unió Europea pel que fa a desertors, insubmisos, pròfugs

i objectors de consciència, atès que aquesta política no només atempta contra els drets humans i les convencions internacionals sobre refugiats, sinó que a més incompleix les resolucions aprovades pel propi Parlament Europeu.

VEREDICTE DEL TPP

El TPP, en el seu veredict, considera provat i, per tant, condemna a les diferents parts, entre d'altres, en els següents ter-

mes:

A) Pel que fa a les parts directament implicades al conflicte:

1) A la República Federativa de Iugoslàvia (Sèrbia i Montenegro) respecte a la República de Bòsnia i Herzegovina; i a la República de Croàcia respecte a la de Bòsnia i Herzegovina, per violació del principi de no intervenció en assumptes de jurisdicció interna d'altres estats.

2) Acusa en la mateixa relació a la República Federativa de Iugoslàvia i a la de Croàcia de la violació del principi de prohibició de l'ús de la força, és a dir, els sentència pel crim d'agressió contra un tercer estat.

3) Tant la República Federativa de Iugoslàvia com la de Croàcia són acusades del crim de genocidi contra la població bòsnia musulmana.

4) Totes les parts implicades al conflicte són acusades de violar de forma reiterada

i massiva les normes relatives a la conducció d'hostilitats (Conveni de La Haia) i al Dret Internacional Humanitari, així com d'haver comès en diferent mesura violacions greus i massives dels drets humans fonamentals.

B) Pel que fa a tercers estats i organitzacions internacionals, es condemna:

- Els estats membres de Nacions Unides per la violació de l'embargament d'armes per tota la regió i de l'embargament comercial i financer per la República Federativa de Iugoslàvia, decidits pel Consell de Seguretat de l'ONU;

- El Consell de Seguretat per no prendre les mesures adients i a temps per aturar el conflicte;

- La CEE pel reconeixement de Croàcia i Eslovènia, sense respectar les normatives i mecanismes previstos a tal fi.

Recomanacions del TPP

Entre les recomanacions i peticions adoptades pel TPP, a més de les relatives a la implicació de la comunitat internacional i especialment la CEE en la reconstrucció de la zona, destaquen les següents:

A) Es sol·licita:

- Disposar l'embargament d'armes per a totes les parts implicades en el passat conflicte, la seva vigilància i sancions per als qui violin l'embargament.

- Crear un Tribunal penal permanent pels crims contra la humanitat, amb jurisdicció obligatòria, activables per estats i persones particulars, i amb capacitat per jutjar tant responsabilitats personals com de governants.

- Donar a desertors, insubmisos, objectors de consciència i pròfugs de la guerra a l'antiga Iugoslàvia l'estatut legal de refugiat polític titular del dret d'asil; i, a més, que siguin amnistiats i que recuperin els seus drets com a ciutadans.

B) Es recomana:

- Que el Tribunal de La Haia qualifiqui com a crim contra la humanitat els actes de violència sexual ètnica i, concorrent la intenció corresponent, també com a acte constitutiu de genocidi.

- Que els estats membres de Nacions Unides ratifiquin la Convenció contra el reclutament, la utilització, la financiació i l'entrenament de mercenaris, de 4 de desembre de 1989.

Patric

sobre PARAGUAY

A la trienal de la Internacional de Resistents a la Guerra (IRG) que es va realitzar el desembre del 94 a Brasil, vam arribar a la conclusió que calia un intercanvi més fluït d'informació, cooperació i solidaritat entre Europa (en especial el MOC de l'Estat Espanyol) i Amèrica Llatina.

Concretant aquesta idea, he realitzat una gira que abarca Grècia (ECOM - Trobada Europea d'Objecció de Consciència), Espanya, Holanda, Bèlgica, Àustria i Alemanya, per comentar i compartir les experiències del treball antimilitarista al Paraguai i a Sud-Amèrica.

Al Paraguai, l'objecció de consciència (OC) neix com a campanya conjunta l'any 1991, a partir de la iniciativa d'alguns joves aglutinats a organitzacions d'estudiants de l'escola secundària, en principi intentant eliminar l'obligatorietat del servei militar de la constitució nacional, que havia de ser

reformada totalment l'any següent. Vam abandonar aquesta idea, perquè vam veure que era molt més factible introduir l'OC com una petita cunya legal. S'aconsegueix introduir l'OC a la constitució, i a partir d'aquell

moment es comença la preparació dels primers objectors de consciència, que es realitza al setembre de 1993 amb un total de 5 joves.

El 94 segueixen les presentacions d'objectors, i a l'agost es crea el Moviment d'Objectors de Consciència.

Al desembre d'aquell any la xifra total d'objectors ja és de 80.

El febrer de 1995, el MOC-Paraguai realitza una assemblea a la que es decideixen tres coses importants:

- La declaració ideològica.
- L'estratègia de lluita.
- Divereses campanyes antimilitaristes.

LA DECLARACIÓ IDEOLÒGICA

El MOC es declara polític perquè parteix de l'anàlisi de la realitat. Trobem que existeixen relacions de dominació d'una poderosa minoria sobre la resta. Les persones que formem aquest col·lectiu ens resistim a una societat que es basi en la dominació i busquem la seva transformació.

El MOC es declara antimilitarista perquè rebutgem radicalment les institucions militars i el militarisme. Proposem l'abolició de la guerra, de la seva preparació i de les institucions que la duen a terme i la promouen.

El MOC és alternatiu perquè busquem uns altres valors que substitueixin els predominants. Alguns dels que mouen el nostre procés es basen en la solidaritat, la participació, la igualtat entre els sexes, la valoració de la diversitat, l'autogestió, la tolerància, etc., i en una nova manera de pensar i fer política, al marge dels canals tradicionals.

ESTRATÈGIES

A llarg termini busquem una societat desmilitaritzada basada en els valors abans esmentats. Les nostres activitats es desenvolupen en la denúncia i el desemascament del militarisme en els seus diferents aspectes.

L'estratègia del MOC sempre intenta promoure la participació des de la base de manera no exclouent. Els mitjans i les formes d'organització pretenen ser coherents amb els fins que perseguim. La conscienciació, l'objecció de consciència, les accions directes no-violentes, la no col·laboració, la desobediència civil pública, política i organitzada són els principals mitjans de lluita del MOC.

DIVERSES CAMPANYES ANTIMILITARISTES

Una de les campanyes més importants

que s'està duent a terme és la denúncia de la forma de reclutament que habitualment utilitza l'exèrcit per obligar els joves i nens a incorporar-se a files. Generalment, els militars, quan no reuneixen la quantitat de soldats necessaris, treuen al carrer els seus camions i detenen a qualsevol jove o nen que no tingui en el seu poder el document militar que justifiqui que ja ha complert el servei. Arriben a reclutar a nens a partir dels 10 anys. Aquests segrestos tenen lloc a qualsevol lloc, per exemple, aturen els autobusos i demanen la documentació als passatgers. El qui no tingui aquest document, serà traslladat al campament militar sense cap possibilitat de comunicació. També s'ha donat molta importància a l'elevat nombre de morts que es produeixen dins dels quartels. Treure a la llum aquestes xifres tan elevades és un dels nostres objectius permanents. Podríem anomenar algunes morts en circumstàncies estranyes, com és el cas d'un soldat que va morir de dos trets al cap i a l'informe mèdic es diu que va ser un suïcidi.

Actualment, el Parlament debat la nova llei d'OC, que aviat entrarà en vigor. Es tracta d'una llei amb una clara intenció repressora, que no modificarà gens els nostres plantejaments i que, per descomptat, estem preparats/des per desobeir. Una de les últimes activitats realitzades pel grup ha consistit en la presentació davant de la comissió de Drets Humans del Parlament d'un grup de dones objectores, malgrat que no han de complir el servei militar, volen denunciar amb aquest acte tota la militarització de la societat.

Fins al desembre del 95, la quantitat d'objectors presentats oficialment arribava ja als 800.

MOC-PARAGUAI
AZARA 313, 2n. pis
ASUNCIÓN- PARAGUAI
Tfn. i fax: +595-21-446722
E-mail: hogo@serpaj.una.py

CUL DE SAC

Es va fer...

-7, 8, 9, 10 i 11 de desembre del 95 es va celebrar a Barcelona el Tribunal Permanent dels Pobles sobre l'antiga Iugoslàvia

-8-2-96 Presentació d'un nou grup del Col·lectiu de Cristians per la Insubmissió a l'Aula Magna de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona.

-10-2-96 Els Cristians per la Insubmissió van mantenir una entrevista amb el Bisbe de Camprodon degut a la presentació d'un insumís d'aquest col·lectiu que havia de realitzar la prestació substitutòria a l'entitat de Caritas de Girona. D'aquesta entrevista s'espera poder obtenir alguns resultats visibles, ja que el Bisbe es va mostrar molt sensible amb el tema.

-9-3-96 Ingressa a la presó de Tarragona Santiago Monteagudo, insumís al servei substitutori, condemnat a 2 anys 4 mesos i 1 dia.

-10-3-96 S'okupa l'antic cinema Princesa de Barcelona, amb la intenció de crear un espai obert on persones i col·lectius puguin trobar-se i treballar.

-29-3-96 Finalment el Tribunal Constitucional resol un recurs presentat l'any 1992 sobre la inconstitucionalitat de penalitzar la insubmissió amb penes de presó i inhabilitació, dient que aquest fet és plenament constitucional, tot i que ho reconeix a bones hores, ja que el nou Codi Penal entra en vigor el 24 de

maig, pel que aquesta sentència no tindrà gaire repercussió.

-30-3-96 S'okupa l'antiga fàbrica de la Hamsa del barri de Sants de Barcelona.

-4, 5, 6 i 7 d'abril es varen celebrar a Barcelona jornades estatals sobre Insubmissió Total organitzades pel CAMPI.

-16-4-96 obté la llibertat condicional Josep Antoni Escalada, insumís que va desertar durant la guerra del Golf Pèrsic l'any 1991, condemnat a 17 mesos de presó en Consell de Guerra celebrat a Cartagena el 8 de juny de 1994.

Es farà...

-20 i 21 d'abril assemblea estatal del MOC sobre insubmissió, a Madrid.

-20 i 21 d'abril, primeres jornades de Cap de Setmana del Col·lectiu de Cristians per la insubmissió, en la que s'espera una bona participació.

-26-4-96 concert per la Ràdio Lliure Tsé-Tsé al Bar Tolston de Terrassa.

-3, 4 i 5 de maig assemblea anual de la coordinadora d'advocats/des que col·laboren amb el MOC, a Saragossa.

-4-5-96 concert organitzat per la Coordinadora Pro-Chiapas al Priorat.

-4-5-96 concert organitzat per Ràdio Bronca a la casa okupada «el cine», a la Via Laietana de Barcelona.

-10-5-96 concert Antimili a Sant Adrià del Besòs.

-11-5-96 Jornada per la Insubmissió a Sant Cugat del Vallès.

-17-5-96 Obtindrà la llibertat Condicional en Pere Comellas, insumís que va ser denunciat per INTERMON al negar-se a realitzar la prestació substitutòria.

-18-5-96 concert organitzat per un nou Col·lectiu d'Insubmisos a Lleó.

-18 i 19 de maig assemblea estatal-general de MOC, a Madrid.

-24-5-96 Diverses accions programades arreu de l'Estat en denúncia per l'entrada en vigor del nou codi Penal.

Del 13 al 21 de juliol, VI encontres de Cicloturistes i ciclistes urbans, organitzat per amics de la bici.

-28-6-96 Judici contra 19 antimilitaristes en el Jutjat Penal núm. 1 de Barcelona, per l'ocupació l'any 1987 de l'economat del Govern Militar de Barcelona, en una acció de denúncia per l'empresonament de l'objector de consciència Miquel Rodríguez.

Del 20 al 25 de juliol Consell de la WRI a Lieja, Belgica..

SOLIDARITAT AMB ELS INSUBMISOS PRESOS.

A Barcelona; cada dijous a les 22h davant la presó Model(?) concentració/sopar tot acompanyant en Pere Comelles.

A Tarragona; cada diumenge a les 19h davant la presó provincial(?) concentració i passar gana tot acompanyant en Gonza i en Gandhi.

ACTUALITAT INSUBMISA A LES COMARQUES TARRAGONINES

Des del passat dia 9 de març ja són dos els insumissos que compleixen penes de 2 anys 4 mesos i 1 dia a la Presó de Tarragona. A més del vendrellenc Gonzalo Valle, àlies Gonza, pres des del 25 de novembre i en 3r. grau des de pocs dies després, des del 9 de març l'acompanya també en Santiago Monteagudo, àlies Gandhi.

En Gandhi, natural de Zamora però que des de fa una bona pila d'anys viu a Tarragona, havia estat cridat a fer la PSS l'any 1989 a un hospital del INSERSO de Plasència, i va ser jutjat per la seva insumissió ara fa un any a Zamora. En l'acte de presentació, a Tarragona, unes 300 persones van organitzar una manifestació espontània, després de no poder 'ocupar' la seu del PP perquè era

tancada en ser dissabte. La mani va sortir des del Balcó del Mediterrani, on es va despenjar una gran pancarta, fins a la comissaria de la policia naziional. Els manifestants van tallar el trànsit a la plaça de la Imperial Tàrraco, on es van encadenar al mig del carrer, i en no ser detinguts, van seguir la manifestació fins a l'esmentada comissaria, on en Santiago Monteagudo es va lliurar pacíficament a la 'pasma'. Aquell mateix dia va entrar a la presó de Tarragona, i al cap de pocs dies li van 'concedir' el 3r. grau penitenciari. Cal comentar que, des que va entrar en Gandhi, les concentracions en solidaritat amb els dos insumissos davant de la presó de Tarragona han canviat de dijous a diumenge al vespre. Si us animeu a anar-hi, la presó és a l'Avinguda República Argentina número 2. Pel que fa a altres casos d'insumissió, destacar el cas del Cesc Muntané, àlies el de

Ca'l Minyí, que tot i que ha renunciat a la llibertat condicional (va ser condemnat a 1 any) en solidaritat amb els companys empresonats, la jutgessa no pensa dictar l'ordre de presó. Ens trobem, per tant, davant d'un altre cas de disparitat en l'actuació judicial en qüestions d'insumissió, doncs a la resta de l'Estat, sobretot a Euskal Herria, els jutges sí que estan acceptant les negatives a la condicional per part dels insumissos amb condemnes d'1 any o inferiors.

Pel que fa als casos pendents de resolució de recurs, en el moment de tancar la redacció no tenim coneixement que s'hagi produït cap novetat. Seguirem informant...

MANUAL PRÁCTICO PARA LA DESOBEDIENCIA CIVIL

JOSÉ ANTONIO PÉREZ

UN LLIBRE PER A LLIUREPENSADORS

Manual práctico para la desobediencia civil.

José Antonio Pérez.

Iruña: Pamiela, 1994.

La pretensió d'aquest manual, tal com es declara a la contracoberta, és la de ser un instrument útil per als desobedients civils, una espècie de «aprenGUI desobediència en poques lliçons». És per això que l'autor diu no entrar en profunditat en els temes que desenvolupa, perquè considera que el desobedient iniciat ja ampliarà la seva bibliografia allà on més li piqui. De tota manera, déu n'hi do els conceptes que

d'aquests idiotes.

L'aspiració a la qualitat és una de les justificacions d'una desobediència no violenta. Segons l'autor, la violència és la forma de poder de pitjor qualitat, mentre que el coneixement és la millor. A partir d'aquí fa un breu repàs històric de les línies de pensament que legitimen la desobediència a les lleis, des del renaixentista Nicòlau de Cusa fins a Gandhi. Un cop definida la desobediència civil i explicades per sobre les seves formes més conegudes i esteses a l'actualitat (objecció fiscal, insumissió...), passa a fer una crítica sistemàtica de la democràcia formal. La seva denúncia parteix de l'observació que la democràcia no és

RESSENYA

remena i el nivell que assoleix en determinats moments (molt especialment en el tema de l'entropia, en el qual els analfabets en física i en altres camps altament imaginatius ens perdem sense remei), però no cal patir-hi: és fàcil adaptar la lectura a cadascú i agafar-hi les idees a què un arriba. D'entrada una que amara tot el text: contra la ineficiència i la idiotesa del sistema organitzat, cal oposar-hi la qualitat de la intel·ligència. Perquè els idiotes fan normes i lleis idiotes, és a dir, injustes. I els perjudicats per aquesta ineptitud tenim el dret de desobeir-les, sobretot quan a més de perjudicar-nos no entenem perquè serveixen, o entenem que només serveixen a alguns

realment democràtica: sistemes electorals de llistes tancades, impossibilitat de l'elector d'influir en l'oferta de candidats, estructura interna autoritària dels partits polítics, el poder de la tecnocràcia i dels experts per sobre de la voluntat de la gent, etc. Després analitza les formes d'autoritat, que van molt més enllà del que representa l'estatal com l'entenen, i descriu la mena d'organització de poder que predomina en la nostra societat des del punt de vista estructural i formal, una organització fonamentalment rígida, incapaç de respondre amb eficàcia al canvi, incapaç d'aprendre amb facilitat i rapidesa (el que anomena organització-cristall) i de automodelar-se conforme a la realitat. Finalment repassa una sèrie de prejudicis mai no qüestionats que funcionen en el nostre sistema com a veritats absolutes i que no fan res més que menar-nos a un colapso col·lectiu: la tirania del PIB, el mite del treball, el mite del creixement continuat, etc. L'última part del llibre és totalment pràctica: com ser objector fiscal, com ser insumís, adreces de grups... El llibre té una bona quantitat d'idees estimulants, tot i no ser tan pràctic (segurament és inevitable) com sembla voler. De lectura obligatòria (és un dir, és clar) per a tots els aspirants a pensar més enllà del seu nas i a fer-ho lliurement.

Pere Comelles

EL KLEENEX

informatiu per a la desmilitarització poc-violenta

Per què el Kleenex? Bàsicament us podria explicar que tot va començar com una broma, i que els elogis, en principi, em van animar a seguir fent-lo. Ara, tot i que resulta tediós de fer, qualsevol amenaça de deixar-lo de fer em comporta veure tota la Redacció del Mocador amb cara de gosset a punt de ser abandonat, i... què voleu que us digui? En el fons sóc un figafllor!

- El brutal declivi del moviment per la insubmissió a Barcelona arriba a extrems inimaginables. El darrer «secre» del Casal, encarregat entre altres coses de donar informació sobre objecció i insubmissió, ha acabat anant a fer la «mili». A més, corre el rumor que se l'ha vist al stand de l'exèrcit del Saló de la Infància i la Joventut fent malabars dalt d'un tanc per entretenir els nens i nenes i donar una imatge simpàtica de l'estament militar.

- La nova estratègia d'acudir als judicis per insubmissió amb advocats d'ofici ens ofereix perles que d'altra manera no hauríem conegut mai. En el judici contra un membre de l'equip de redacció del Kleenex, l'advocada, en un moment d'il·luminació a l'estil Perry Mason, va alegar com a atenuant que «tant l'acusat com la resta del col·lectiu d'insumisos pateixen una ofuscaió permanent de caràcter ideològic». Sorprenentment, però, en lloc de demanar l'ingrés de l'acusat en un centre psiquiàtric, en va demanar l'absolució.

- Durant la darrera campanya electoral i les consegüents «ofertes» sobre la mili, un dels principals partits del país, el nom del qual no recordem, va proposar que es pugui fer la mili per Internet. Amb aquesta nova possibilitat, que reduiria la despesa en infraestructures de «cuartels», els mossos podran fer el seu servei a la pàtria còmodament asseguts davant de l'ordinador, a través del qual rebran tota la instrucció necessària. Els exercicis físics seran reemplaçats mitjançant un videojoc consistent a superar diverses pantalles en les quals es realitzarà tot el que actualment ja es fa a la mili: donar cops de panxa a terra, disparar contra enemics imaginaris, pelar patates, etc. Això sí, de les guàrdies i imaginàries nocturnes, tot i que sigui davant l'ordinador, no se'n lliurarà ningú.

- El Kleenex posa al descobert l'estratègia electoral secreta del PSOE: un cop que en Felipe González ha perdut a les urnes, en Solana farà que les forces de

l'OTAN envaeixin l'estat espanyol per recuperar el poder.

- Apareix a Barcelona un curiós cartell publicitari (obra, com no, del sector de màrketing de l'Assemblea d'Insumisos):

Meravollosos sopars en un ambient agradable en solidaritat amb els insumisos empresonats. Persones d'ambdós sexes en un entranyable entorn de militància, amb possibilitat (si tu mateix ho prepares) de menú vegetarià. Tots els dijous, a partir de les 10 de la nit... SOPA, MILITA I CARDA!!!

- Personatges entranyables dels noranta: avui, el membre de l'equip de redacció del Kleenex. Hippy grenyut i absolutament irreciclable, acompanyat sempre (o això li agradaria) d'un porret a la boca, es fa dir equip de redacció per dissimular que només és un. La seva manca d'inspiració «artística» acostuma a ser la màxima responsable que el Mocador surti sempre amb retard, cosa que ell aprofita per reclamar del Mocador que li subvencioni els «materials» que podrien fer possible una més gran inspiració. Per cobrir aquesta manca, a més, acostuma a escriure cada cop menys parides, però amb més palla per poder omplir tota la contraportada. I, encara que sap que resulta inútil, de tant en tant amenaça amb que deixarà de fer el Kleenex perquè cada cop es diverteix menys fent-lo.

- Es confirma que la Txeneralitat ha presentat un recurs al Tribunal Constitucional contra el Plan Norte, que està suposant l'eliminació d'algunes casernes a Catalunya. Jordi Pujol ha manifestat que és intolerable que en aquests moments de greu crisi es perjudiqui a alguns sectors laborals clau per a l'economia catalana com els que s'acostumen a crear a l'entorn dels quarters: prostitució, tràfic de drogues...

- Rumors d'última hora asseguruen que el Nobel de la Pau 1996 serà per a Boris Eltsin per la seva gran tasca de pacificació a Txetxènia.

No et conformis amb rebre només quatre kleenex cada any (si arriba, perquè havent de sortir amb el Mocador, ja se sap...): Ara pots rebre tants Kleenex com vulguis i, a més, personalitzats i amb un póster a color de tot l'equip de Redacció. Què esperes? El preu de la unitat és de 150 ptes. (7 FF). Envia la teva sol·licitud de Kleenex a C/Cardenal Cisneros 23, àtic, 08030 Barcelona.